

SAYI: 26 13-27 Ekim 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ EVREDE **MÜÇADELE** **BİRLİĞİ**

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

•Burjuvazi İktidarını Güvenyece Alıyor

•Kuşatma ve Siyasal Ayrışma

•Ulusal Sorun Hakkında Doğrular ve Yanlışlar

•İncir Yapağı Arkasında İncir Çekirdeği

•Filistin Devrimi'nin Gerçek Dostları

•Kafkasya'da Kırılğan Dengeler

•'Saraylara Savaş Kulübelere Barış'

Merhaba

Dergimizin 26.sayısında sizlerle beraberiz. Yine dolu dolu bir gündemle çıkarıyoruz dergimizi...

Bu sayımızın başyazısını burjuvazinin iktidarını güvenceye almak için başvurduğu politik önlemlere ve bunların devrim karşısında ne kadar şansının olabileceğine ayırdık. Burjuvazinin kendisini devrim karşısında güvenceye almak için sadece yasal güvencelerle yetinemeyeceğini, egemenliğini korumak için militarizm ve bürokrasinin tüm aygıtlarıyla saldıracığını söylüyor başyazımız.

Sınıflararası savaşında son sözü gücün söyleyeceğini vurguluyor.

Dünya Devrimi, artık herkesin gündemindedir. Öyle ki, en iflah olmaz karamsarlar bile, bugün bir dünya devriminden bahsedebilecek duruma gelmişlerdir. Olayların nesnel gelişimi, herkesi somut olguları kabule zorluyor. Ancak burada şunu belirtmek gerekiyor. Dünya Devrimi, eşzamanlı bir devrim olarak düşünülmemelidir. Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası devam ediyor.

Avrupa Birliği Komisyonu'nun Türkiye ile tam üyelik müzakerelerine başlamayı "şartlı olarak" tavsiye etmesiyle birlikte, "Avrupa Birliği" tartışmaları yeniden alevlendi. İncir çekirdeğini doldurmayan zina tartışmalarının ardında yatan olayları, bu sayımızda ele alıyoruz.

Ulusal sorunda yaşanan pratik gelişmeler, bu konuda Leninist ilkelere sahip çıkmamanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösteriyor. Mücadelede eksen bir kez kaydı mı, politikalara pragmatizm hakim oluyor ki, bu ulusal sorunda sosyal-şovenizmle birlikte girilebilecek en tehlikeli yollardan birisidir. Sorunu Leninizm açısından tekrar tekrar ele almak, günümüzde bir zorunluluk halini almıştır.

İsrail'in "Pişman Etme Günleri" adı altında Filistin'e karşı iki hafta önce başlattığı operasyonlarda ölenlerin sayısı 100'ü aştı. ABD'nin "İntifada artık bitirilmeli" açıklamasıyla hızlanan siyonist katliam sürüyor. Filistin Devrimi, içte ve dıştaki tüm engellemelere rağmen bir gün mutlaka zafere ulaşacağına olan inancını koruyor.

Abhazy'a da başkanlık seçimleri sonuçlandı. Kesin sonuçlar henüz belli olmadı ama, seçimlerden ABD başta olmak üzere emperyalistlerin istedikleri sonucu elde edemedikleri anlaşılıyor. Eski Sovyet Cumhuriyetlerinde halkın emperyalizme olan öfkesi büyüyor.

Dünyanın her yanında sermaye egemenliğine, emperyalist saldırganlığa karşı mücadele gelişiyo. Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle.

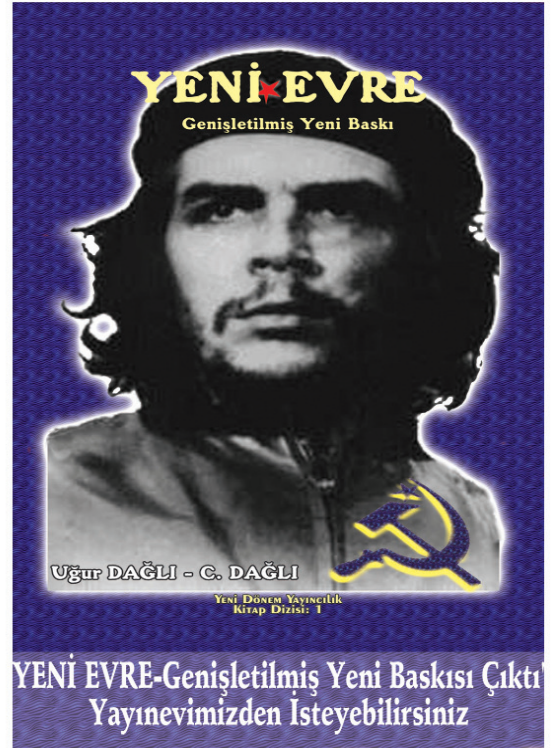
AVRASYA MARATONU'NDA DETAK EYLEMİ

Boğaz Köprüsü üzerinde her yıl yapılan Avrasya Maratonu'nda Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) pankart açtı. Üzerinde "Ölüm Orucu Sürüyor, DETAK" yazan pankartı açan eylemciler, polis tarafından yüzlerine gaz sıkılarak zorla gözaltına alındılar.

Maratonun başladığı saatlerde, Spor Bakanı'nın açıklama yapmasından hemen sonra hızla ortaya çıkarak pankart açan eylemciler, Ölüm Orucu ile ilgili kuşlamalar yaptılar. "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganlarını atan eylemcilere, bakanın yanında bulunan çevik kuvvet polisleri müdahale ettiler. Eylemcileri tutmakta güçlük çeken polisler, yüzlerine gaz sıkarak eylemcileri gözaltına aldılar.

Arnavutköy Polis Karakolu'na götürülen eylemciler, daha sonra çıkarıldıkları Sultanahmet Savcılığı'ndan serbest bırakıldılar.

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!

BURJUVAZİ İKTİDARINI GÜVENCEYE ALIYOR

Burjuvazi kendi çıkarına olanı; tüm toplumun çıkarı olarak gösterir. O bu görüşe, burjuva devrimleri sırasında ulaştı. Kendi amaçlarını, tüm topluma maletmeden kitleleri peşine takamazdı. Burjuva devrimler, büyük bir ilerleme sağladığı için geniş yığınlarca desteklendi. Bu durum, daha sonraki dönemlerde devam etti: Halk sınıflarını burjuva hedeflerin yanına çekmek...

Burjuva devrimlerinin etkisi geçer geçmez, yeni egemenler zorlanmaya başladı. İktidarın sınıfsal karakteri ve bir sınıfın çıkarları çıplak olarak ortaya çıktı. Her şey açıktı: Bir sınıfın, kapitalistlerin, emekçi sınıflar üzerindeki diktatörlüğü. Nüfusun azınlığını oluşturan bu sınıf, büyük çoğunluk üzerinde egemenlik kurmuştur. Bu apaçık gerçeğe rağmen, iktidarın sınıfsal yapısı ve azınlık çıkarlarının üstü nasıl örtülecekti. Bunun yolunu bulmuştu: Egemenliğin sınıfsal karakterini kabul etmemek. Aksi taktirde, halk yığınlarını yanında bulamazdı. Bir sınıfın çıkarına olanı, bu sınıfın sömürdüğü emekçi sınıflar ne diye desteklesin. Bunu çok iyi bilen burjuvazi, o nedenle, bugüne dek, kendi amaçlarını yığınların amacı olarak göstermiştir.

Ne zaman bir yasa çıkartılsa, ekonomik bir karar alınsa, hatta savaşa girilse, hep toplum yararı gözetildiği söylenmiştir. İşte, Türk burjuvazisi de, Yeni Ceza Yasasını çıkartırken bunları söylü-

yor. Yeni Ceza Yasasının, tüm toplumun yararına büyük bir reform olduğunu ilan etti. İnsanların bilincinde iyice yer etsin diye de, AB, bunu “yüzyılın reformu” olarak pekiştirdi. Ceza yasalarının içeriği tek cümleyle özetlendi: “Kişi özgürlüklerinin genişletilmesi.” Tabii bu, bir yönüyle, bugüne kadar, insanların nasıl bir baskı altında olduklarının ve bu “özgürlük”lerin nasıl engellediğinin bir itirafıdır aynı zamanda. Hatta, işkence yapıldığına dair açıklamalar bile yapıyor. Devletin işkenceciliği tüm dünyada o kadar teşhir oldu ki, sınırlı olarak itiraf etmek zorunda kaldılar. Ama bu itiraf, Kızılderi soykırımı yapan beyazların, yaptıklarını yıllar sonra kabul etmesine benziyor: Nasıl olsa katliamlarla, işkenceyle amaca ulaşılmıştır; bir itiraf, bir özür neyi değiştirir. Türk sermayesi de, kendisini bugünlere getiren yöntemlerde ve araçlarda bazı “yanlışlıklar”ı kabul edebilir; ama ne değişecek ki.

Burjuva iktidarın sınıfsal karakteri saklanıldığı gibi, politik karakteri de gizleniyor. Devletin politik yapısı, nedenli gözlemlerden uzak tutulur üstü örtülürse, o ölçüde görevini rahatlıkla yerine getirebilir diye düşünülüyor. En çok övülen “burjuva demokrasisi” bile başka türlü gösterilip, onun, burjuva egemenliğinin bir biçimi, halk kitleleri üzerinde bir diktatörlük olduğu inkar ediliyor. Tıpkı, çok çıplak ol-

Politik önlemler, devrimin gerekliliğini ortadan kaldırabilir mi? Devrim, çeşitli nedenlerle gündeme gelmekle birlikte; ekonomik neden her zaman temeldir. Kapitalist temel ise, politik yapıya karşı işler. Sonunda tüm politik yapıyı havaya uçuracak olan, ekonomik temeldeki değişimdir. Bu politik önlemler, AB tarafından alınsa da, sonuç değişmez: Emek-sermaye çelişkisi kendi sonuçlarına doğru ilerler; çatışma kaçınılmazdır. O nedenle, yasalar ve başka politik araçlar, devrimin gerekliliğini kaldıramaz.

duđu halde faşist devletin politik karakterinin perdelenmesi, kabul edilmemesi gibi.

Türk burjuvazisinin yeni ceza yasasında ve tüm yasalarda yaptığı budur. Eskisinin olduğu gibi, yeni yasanın politik özü, tek cümleyle ifade edilebilir: Faşist baskı yasası. Büyük bir gürültüyle ve demagojiyle ilan edildiği gibi “özgürlükçü” değil, tersine, emekçilerin özgürlüğü önündeki bir engeldir. Halk yığınlarının içinde, pek çok hak elde ettiği burjuva demokrasisiyle dahi hiçbir ilişki yoktur.

Kitleleri devrimden vazgeçirmek için başvuru politik çevirme hareketi sırasında da, burjuva egemenliğin baskısı devam eder. Hele proletaryanın, yaşadığı toplumsal koşullarının bilincine vardığı ve değiştirmek için yola çıktığı bir dönemde, burjuvazi baskıyı artırmaksızın egemenliğini koruyamaz. Türk devletinin yaptığı budur: Baskıya, daha fazla baskıya başvurarak ayakta kalmak. Yasalar bunun için yalnızca bir dayanaktır.

Kapitalistlerin, yeni yasayla ve diğer yasalarla amaçladığı şey açıktır: İktidarlarını güvenceye almak. Onlar bu anlayışı, AB devletlerinden aldıkları ifadelerle yasalara koyuyorlar: Kamu düzenini korumak. “Kamu düzeni” dedikleri, devlet iktidarındır; egemenlik sistemidir. Korumak istedikleri budur. Burjuva yasamanın özü ve işlevi buna göre düzenlenmiştir. “Kişi hak ve özgürlükleri” dedikleri şeyin sınırı, “kamu düzeni”dir. Hiçbir “hak”, hiçbir söz, belirlenmiş sınırı aşmamalı. Devlet iktidarının sarsılması ve çökmesi halinde, kapitalist toplum bu koruyucu araçından yoksun kalır. İşte burjuvazi, yasaları bu anlayışla hazırlar.

Fakat, sömürücü sınıf, iktidarını yalnızca yasal güvenceye bırakmaz. Egemenliğin tehlikeyle karşı karşıya geldiğini anladığı zaman,

tüm güçlerini harekete geçirir. Yasaların durumu ne olursa olsun, hiç bir şey, egemenliğini korumak için, iktidarını gerçek güçlerini kullanmasının önünde engel olamaz. Sanıldığı gibi, burjuvazi, yasalarla yönetmiyor. Politik egemenliğin esas güçleri; militarizm ve bürokrasidir. Kapitalistler, yalnızca işçi sınıfının ayaklanması, iç savaş ve kitle başkaldırıları karşısında devlet güçlerini harekete geçirmez; ücret yükselişlerinin artırdığı tehlikeye düşürdüğü zamanlar da tüm gücünü sonuna dek kullanır. İki sınıf savaşa tutuştuğu zaman, son sözü güç söyler.

Türk tekeli sermayesi, durumunu yasalara ya da, kendi devlet güçlerinin ellerine bırakmıyor. Devlet korumasında olan burjuva çıkarlar, şimdiye kadar, sürekli tehdit altında oldu. Ne ayaklanmalar eksik oldu, ne de iç savaş. O halde, daha büyük güvencelere şiddetle gereksinim var. Bu, ancak AB olabilir. Burjuvazinin AB'nin istediği yasal değişiklikleri yapmasının altındaki temel neden, yeni yasaların kendi başına bir güvence olması değil; bu yasaların arkasında AB'nin olmasından ileri geliyor. Devrimin baskısından kurtulmak için, egemenlik haklarını AB'ye devretti.

Kapitalistlerin, yeni yasayla ve diğer yasalarla amaçladığı şey açıktır: İktidarlarını güvenceye almak. Onlar bu anlayışı, AB devletlerinden aldıkları ifadelerle yasalara koyuyorlar: Kamu düzenini korumak. “Kamu düzeni” dedikleri, devlet iktidarındır; egemenlik sistemidir. Korumak istedikleri budur. Burjuva yasamanın özü ve işlevi buna göre düzenlenmiştir. “Kişi hak ve özgürlükleri” dedikleri şeyin sınırı, “kamu düzeni”dir. Hiçbir “hak”, hiçbir söz, belirlenmiş sınırı aşmamalı.

AB, sermayenin, proletarya üstündeki, ortak hegemonyasıdır. Savaşan her ülke proletaryası, burjuvazinin ortak hegemonyasını karşısında bulacaktır.

Politik önlemler, devrimin gerekliliğini ortadan kaldıracak mı? Devrim, çeşitli nedenlerle gündeme gelmekle birlikte; ekonomik neden her zaman temeldir. Kapitalist temel ise, politik yapıya karşı işler. Sonunda tüm politik yapıyı havaya uçuracak olan, ekonomik temeldeki değişimdir. Bu politik önlemler, AB tarafından alınsa da, sonuç değişmez: Emek-sermaye çelişkisi kendi sonuçlarına doğru ilerler; çatışma kaçınılmazdır. O nedenle, yasalar ve başka politik araçlar, devrimin gerekliliğini kaldıramaz.

Devrim için ekonomik ilişkilerin tamamen olgunlaşması gerekmiyor. Ulaşmaz çelişkilerin durumuna bağlı olarak da gündeme gelir. Bazı durumlarda, bir politik bunalım sonucu olarak devrim patlak verebilir. Hangi nedenden kaynaklanırsa kaynaklansın; bu neden değişmeden devrim, kendini dayatır. Bizde devrim hem ekonomik temelden kaynaklanıyor; hem de on yıllarca çözülemeyen politik sorunlardan... Nesnel temellere sahiptir. Bu anlamda, hiçbir politik önlem, onun gerekliliğini gündemden düşüremez.

Ekonomik durumun olgun olması, devrimci durumun ileri düzeyde olgun olması, otomatikman devrime yol açmaz; bunun için proletaryanın savaçılığı gerekli. Nesnel koşulların bir devrim için en olgun olduğu durumda bile devrim, savaçılı proletaryanın eseri olacaktır.

Burjuvazi, iktidarını korumak için hangi baskı aracına başvurursa başvurursun; proletarya ayaklandığında, hiçbir burjuva iktidar güvende olmaz.

C.DAĞLI

Kuşatma ve Siyasal Ayrışma

Tek taraflı ateşkesin resmi olarak bitirilmesinden bu yana tırmanma eğilimi gösteren çatışmalar, artık gerilla açısından karakol basmalara, pusu atmalara; devlet açısından kimyasal silahların da kullanıldığı geniş çaplı saldırılara büyüdü. Olayların gelişim yönü, bölgedeki savaşın hızla eski düzeyine ulaşmasına doğru. Yayla yasakları, ormanların yakılması, korucuların aktifleştirilmeleri, tutuklamalar... "Demokratik Cumhuriyet" eksenindeki barış düşleri tuzla buz oluyor. Girilen yanılsamalı süreç, hayatın acımasız gelişmeleri karşısında daha fazla dayanamayacaktır. Sürecin yarattığı yanılsamalı bilinç, hareketi oluşturan farklı toplumsal katmanların sınıfsal konumlarına uygun bir kırımına uğruyor. Ulusal hareketin çok parçalı bileşimi, ideolojik görüngülerden önce, pratik-sınıfsal ayrışmayı derinleştirmekte. Çatışmalar derinleştikçe, bu ayrımın da derinleştiğini ve sağlam ideolojik dayanaklara büründüğünü hep beraber göreceğiz.

AB Müzakereleri ve Düş Kırıklığı

Dikkat çekici noktalardan biri de şudur: Çatışmaların şiddetlenme eğilimi, AB müzakereleriyle paralel bir şekilde yürümektedir. Bu gelişmeler, çıplak bir şekilde, Avrupalı emperyalistlerin, Türk devletini devrim karşısında tamamen desteklediğini bir kez daha kanıtıyor. Bunca zaman yaşanan somut gelişmelerden gerekli dersleri ve sonuçları çıkarma yeteneğini gösteremeyen ulusal hareketin pragmatik

önderliği, bir yandan hayal kırıklığına uğruyor, bir yandan çelişkili yönelimlere giriyor.

Örneğin Gündem gazetesine göre şiddetlenen operasyonlar, "AB'nin önünde, 'Kürt sorununun demokratik çözümü' gibi bir gündemin olmadığını gösteriyor" (5 Ekim 2004 Ö.Gündem). Bu gerçeği büyük bir düş kırıklığı içinde dile getiren Gündem, TC'nin imhacı ve inkarcı yaklaşımında en ufak bir değişiklik olmadığını, Avrupa'nın buna rağmen TC'yi desteklediğini üzümlerle belirtiyor. Ve Ulusal Kurtuluş Hareketi cephesinden gelen kimi siyasetçilerin, AB ile söz birliği içerisinde, "yasal reformlar yapıldı, sorun uygulamada"

demesini eleştiriyor. Aynı Gündem gazetesi, iki gün sonra AB raporunun açıklanmasından sonra, "asıl şimdi başlıyor" diyerek, "sorun uygulamada" görüşünü kendisi dile getirmiş oluyor. Uygulamaların düzeleceğine dair beklentilerini ifade ediyor. Bu çelişkili durum, "yaşayan bir çelişki" olan ulusal kurtuluş hareketi önderliği için olağan bir durum. Ve bu karakteri nedeniyle ki, sürekli düş kırıklığına uğramaktan kurtulamayacaktır.

Oysa AB, tıpkı ABD gibi, baştan beri TC'nin yanındaydı. Devrimi boğma mücadelesinde Türk devletine tam destek sunuyorlardı. 19 Aralık katliamı ve F tipi zindanlar, Avrupa'nın desteği ve izniyle yaşam bulmadı mı? PKK ve diğer devrimci örgütler, terör listelerine alınmadı mı? Nuriye Kesbir için iade kararını veren aynı Avrupa değil mi? Soruları uzatmak mümkün.

Avrupa, tıpkı ABD gibi, devrime, Kürt halkının devrimci savaşına karşıdır. Bu konuda, TC ile tam bir mutabakat içindedir. Devletin Kürdistan'daki geniş çaplı saldırısı, AB müzakereleri ile bu yüzden uyum içerisinde devam etmektedir.

Hiç Gelmeyen Barış

Tek taraflı ateşkes ile birlikte Ulusal Kurtuluş Hareketi, "demokratik serhıldan" olarak adlandırdığı bir yönelim geliştirdi. Barış talebi yükseltildi. Silahlar büyük oranda sustu. "Siyasi çözüme, demokratikleşmeye bir şans" verilmek isteniyordu. Sonuç, ta baştan bilindiği gibi, hüsrana oldu.

Mücadele araçları ve yöntemleri, tek başlarına bir şey ifade etmezler. Tek bir mücadele yöntemini mutlak olarak öne çıkarmak, doğru değildir. Bu açıdan biz, "demokratik serhıldan" yöntemlerini tek başına ele almak ve mahkum etmek gibi bir hataya düşmeyiz. Mücadelenin bütünü içerisinde, diğer araç ve yöntemlerle uyum halinde, elbette bu tür araçlar da gündeme gelebilir. Sorun şudur: Bu araçlar hangi amaca bağlı kılıyor? Somut koşullarda hangi araçları öne çıkarmak gerekiyor? Mücadele araçları ve yöntemlerine ilişkin tek doğru bakış açısı, bu soruları doğru bir şekilde cevaplamakla mümkündür.

Söz konusu söylem ve araçlar, kendi kaderini tayin hakkından, zora dayalı devrimden, sosyalizmden vazgeçişin sonucunda öne çıkarıldı. Ve tüm diğer mücadele araçları

bir kenara bırakılarak ele alındı. Bu yönüyle, reformist bir talebin ilkel araçları olmaktan başka bir anlam gelmedi. Burada barış, ne yazık ki, varolan statü-konun devamı anlamına geldi. Ve statüko devam ettiği sürece de barışın gerçekleşmesi mümkün değildi. Çünkü varolan durum, Kürt halkının inkarı ve imhası üzerine temellendirildi. Sürekli baskı altında olan, saldırıya maruz kalan bir halk, varolan bu durumu değiştirmeden nasıl barış içerisinde yaşayabilir ki! Bu haliyle barış, boş bir hayalden başka bir şey değildir. Ve ne yazık ki, ulusal kurtuluş hareketinin önderliğinin ağzında bu sözcük, boş bir söze dönüşmüştür. Barış, ancak zor üzerine kurulu bu düzenin ortadan kaldırılmasıyla, zorla kurulan statünün zorla bozulmasıyla mümkün olabilir. Şu halde, “barış için devrim, devrim için savaş!” tek doğru şiarıdır.

Politik Çevirme ve Ulusal Kurtuluş Hareketindeki Çatlaklar

Kürt ulusal kurtuluş hareketine uygulanan uzun süreli kuşatma, politik çevirme, adım adım harekette ayrışmaları gündeme getiriyor. Önderliğinin sınıfsal özü gereği çelişkin bir birlik olan ulusal kurtuluş hareketi, bu kuşatma altında karışık kutuplara doğru çekmeye başladı. Özellikle Öcalan’ın TC’ye tesliminden sonra güç kazanan “barış” yanlıları, neredeyse, AB ile tam bir uyum içinde, ulusal sorunu birkaç kırıntı düzeyine indirdiler. Ve “Kopenhag Kriterleri” çerçevesinde çıkarılan güdük bir-iki yasayı olumlu -ama uygulamayı yetersiz- buluyorlar. Bu kanat artık iyiden iyiye sağa savrulmuş durumda. Yaşamın katı gerçekleri çatışmaları doğurduğunda, “her iki tarafa da eşit mesafede olan” bu kesim, itidal ve barış (daha

doğrusu PKK’ye ateşkes) çağrısı yapıyorlar. Bu kesim, tam olarak ulusal kurtuluş hareketi içindeki orta sınıfların sözcüleridir. Onların tepkilerini dile getiriyorlar.

Yoksul sınıfların tepkileri, istek-dışı da olsa yükselen savaşta ifade ediliyor. Henüz kafaları karışık. Henüz ideolojik netliğine ulaşmaktan uzak. Nesnel şartların sezgisel kavranışı, savaşı gündeme getiriyor. Dillerinde barış söylemi olsa da, elleri tetikten uzaklaşmıyor.

Bu iki kesimin arasında kalan “merkez” işlevini gören önderliğe gelince...

Onlar, “yaşayan bir çelişki” olduklarından, söylemde orta sınıfın, eylemde yoksul kesimle-

rin dışavurumu oluyorlar. Gelişmeler her geçen gün onları köşeye sıkıştırıyor. Geçmiş koşullar bu üç odağın birleşik bir hareketini mümkün kılıyordu. Ama günümüz dünyası onbeş yıl öncesinden çok farklı. Köprünün altından çok sular aktı. Ayrıca, tüm bu uçları bir arada tutan önder olarak Öcalan, İmralı’da tecrit edilmiş durumda. Bu şartlarda birleşik hareket, sınıfsal bölünüşe uygun bir ayrışmaya uğramaktan korunamaz. Bu belki biçimsel anlamda güçten düşme gibi görünebilir. Ama hareketin sınıfsal dinamiklerine oturması açısından olumlu bir gelişme olarak görülmelidir.

Emperyalist kuşatma, amaçladığı bölünmeyi yaratmakta. Ama bundan korkulmamalı. Bu, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin kendi kamburlarından kurtulması ve daha sağlıklı olarak yoluna devam etmesi anlamına gelecektir. Kürdistan’da tirmanan çatışmalar, bizi bu aşamaya doğru götürmektedir.

Gazi’de DÖB Eylemi

“Devrim Biziz, Biz Devrimiz” şiarıyla hareket eden Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) yeni eğitim-öğretim yılının başlamasıyla eylemlerine başladı.

Gazi Mahallesi Dört Yol’da bulunan Şair Abay Kumbay Lisesi’nde 8 Ekim Cuma günü DÖB tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Saat 12.30 sularında öğrencilerin İstiklal Marşı okunması için toplandığı bir sırada, okulun üçüncü katından “Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam-Devrimci Öğrenci Birliği” yazılı bir pankart asıldı. Pankartın asılmasıyla birlikte sırada bulunan yaklaşık 500-600 öğrenci alkışlarla ıslıklarla eylemcilere destek verdi. Pankart asılıktan sonra eylemcilerin yine üçüncü kattan kuşlama yapmalarıyla, okul yöneticilerinin ve okulda sürekli bulunan sivil polislerin binaların kapılarını kapatmaları bir oldu. Bina içinde sivil polisler ve eylemciler arasında bir arbede çıktı. Eylemciler, kelepçe takmak isteyen polisleri kırıdıkları kapı camıyla geri püskürttüler. Bir polis elinden yara aldı. Kapıları açan eylemciler zafer işaretleri ve “Deniz Yusuf İnan, Sava-

şa Devam”, “Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına” sloganlarıyla öğrencilerin arasından dışarıyla çıktı. Okul dışında bir grup kuşlamalar yaptı ve sloganlar attı. Öğrencilerin coşkusu bir kat daha arttı, eylemcileri yine alkışları ve ıslıklarıyla desteklediler. Öğrencilerin tümü İstiklal Marşını protesto ederek okumadılar. Eylemcilerin bölgeden uzaklaşmasıyla eylem kayıpsız bir şekilde sona erdirildi.

ULUSAL SORUN HAKKINDA DOĞRULAR VE YANLIŞLAR

Uluslar, tarihsel bir döneme aittir. Kapitalizmin şafağında ortaya çıkmıştır ve komünizmin ileri aşamasında tüm ulusların aynı potada kaynaşmasıyla da sönmülenecektir. Ulusların ortaya çıkışının maddi zeminlerini yaratan üretici güçlerin gelişimi, aynı zamanda, onların kaynaşarak ortadan kalkmasının maddi zeminlerini de hazırlamaktadır. Bu, günümüzde kendini çok açık olarak ortaya koymaktadır.

Öte yandan, “*kapitalizmin gelişimi mutlaka tüm ulusları bağımsız yaşama uyandırmaz*”(Lenin) Uluslaşmış olmasına karşın, başka bir ulusla aynı devlet çatısı altında varlığını sürdüren uluslar da vardır. Komünistler, böylesi durumlarda, ulus olgusunu fetişleştirip onu bağımsız yaşama uyandırmaya çalışmaz. Komünistlerin hedefi, sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Dolayısıyla, komünistlerin görevi emeğin sermayeye karşı mücadelesini örgütlemek ve emekçi insanların bilincinde, emekle sermaye arasındaki çelişkiyi yalın halde açığa çıkarmaktır. Bundan dolayı, zaten tarihsel olarak geçici olan bir olgunun, yüzeye çıkması için özel bir çaba içinde olmazlar.

Özcesi, komünistler, tüm sınıfların ortadan kalkması ve tüm ulusların kaynaşmasından yanadır. Tarihsel gelişmenin bu yönde olduğunu bildikleri için bunu savunurlar ve bu yöndeki

gelişmenin hızlanması için de çaba sarfederler. Üretici güçlerin gelişiminin bu yönde sonuç doğurduğunu bilirken, bu yöndeki iradi çabanın üretici güçlerin gelişimini hızlandıracağını ve karşılıklı etkinin sonucu olarak da, insanlığın ilerleyişinin hızlanacağını bilirler.

“Fakat” diyerek devam etmek gerekiyor bu noktadan sonra. Çünkü, kendini sosyalist vb. olarak tanımlayanların da yerli yersiz aktarmaktan büyük haz duydukları bu tespitler, onlar için, ya ulus olgusu hakkındaki en genel teorik belirlemelerdir ya da ulusun bağımsız yaşama uyanmadığı, dolayısıyla ulusal sorun olarak gündemleşmesinin de mümkün olmadığı bahanesiyle ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmaktan kaçındıkları durumları anlatır.

Ama tarih, varacağı noktaya en kısa yoldan değil, birçok engeli ve karmaşık yolu aşarak varır. Tarih, tek bir iradenin değil, birçok iradenin bileşkesi sonucu oluşur. Dolayısıyla, komünistlerin iradesinden bağımsız olarak, ulusların bağımsız yaşama uyardıkları durumlar sıklıkla mevcuttur.

Bir ulusun bağımsız yaşama uyanması, kendi başına, bir ulusal sorun anlamına gelmez. Bu sadece, ulusların kaynaşması ve sönmülenmesi sürecine bir ulusun daha katılmasının

getireceği ek sorunlar demektir. Bu uyanışın bir ulusal soruna evrilmesi ise, başka bir ulus tarafından bu sürecin engellenmesi ile ortaya çıkar.

Belli coğrafyalar, tarihsel süreçlerin sonucu olarak, belli uluslar tarafından kendi egemenlik alanları olarak ifade edilmiştir. Bu siyasi egemenlik alanı içinde kalan başka bir ulusun, kendi siyasi egemenliğini kurma hakkını talep etmesi, egemen ulusun direnciyle karşılaşır. Çünkü bu durumda, bu coğrafya üzerindeki siyasi egemenliğini bırakması söz konusu olacaktır, bu ise, buradan elde ettiği ekonomik çıkar ve ayrıcalıklarını yitirmesi demek olacaktır. Bundan dolayı, kendi kaderini tayin etmek isteyen ulusla karşı direnir, zor uygular. Ve böylece, bu coğrafyada ulusal sorun ortaya çıkmış olur. Anlaşılacağı üzere, buradaki sorun, ulusların kaynaşarak sönmülenmesi sürecinin doğurduğu sorun değildir. Bir ulusun, kendini her yönüyle ve esasta da devlet olarak var etme hakkını kullanmada yaşadığı sorundur.

Neden esasta devlet olarak var olma hakkını kullanma sorunudur? Çünkü, bir ulus devletleştiği taktirde, devletleştiği topraklar üzerinde siyasi egemenlik elde etmiş olur. Ve bu da, başta ekonomik alanda olmak üzere istediği her türlü tasarrufta bulunmasını sağlar. Egemen ulus, esasta buna

karşı direnir. Çünkü, ancak bu, ekonomik çıkar ve ayrıcalıklardan mahrum kalmasına neden olur. Bu nedenle ege-men ulus, ulusal uyanışı gerçekleştiren ulusun kültürel hak-larını ve hatta siyasal olarak kendini ifade etme hakkını şu veya bu aşamada tanımada sakınca görmez. Ama devletleşme hakkına kararlılıkla karşı durur, zor uygular. Ve bu da, iki ulus arasında düşmanlık yaratır ve derinleştirir.

Ulusal sorun bir kez ortaya çıktıktan sonra, komünistler, “kendi” uluslarının yaşadığı sorunun üzerinden atlayarak, bu sorun yokmuş gibi davranarak; ulusların dünü-bu-günü ve geleceğine dair tespitleri yinelemekle yetinemezler. Bu en genel tespitlerin güncel sorunu çözeceğini iddia etmek ise, tam bir dar görüşlülük olur. Çünkü, ulusların kaynaşabilmesi için, uluslar arasında kin ve öfke yaratan sorunların olmaması gerekir. Dolayısıyla, tarihsel gelişmenin önünü açabilmek için buna engel olarak ortaya çıkan ulusal sorun, öncelikle çözümlenmek zorundadır.

Komünistler, muhatabı oldukları ulusal sorunu, tarihsel gelişmenin işaret ettiği hedefe varmayı sağlayacak politikaları üretmekle yükümlüdürler. Bu, sadece ulus olgusu hakkında değil, aynı zamanda, muhatabı oldukları ulusal sorun hakkında da politika sahibi olmak anlamına gelir. Bu ikisi, birbiriyle ilgili, bağlantılı ama aynı olmayan şeylerdir.

Lenin, *“Fakat ulusal kitle hareketi bir kez ortaya çıktıktan sonra, onlara sırt çevirmek, onların içindeki ilerici yanı desteklemeyi reddetmek gerçekte milliyetçi önyargılar önünde teslimiyettir: her şeyden önce “kendi” ulusunun bir “örnek ulus” (ya da devlet kurmak için mutlak imtiyaza sahip bir ulus) olduğu önyargısının kabulüdür”* der.

Demek ki, ulusal soruna muhatap olan komünistler, sorunun çözümünü iddiasıyla, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını yadsır ve en genel tespitleri yaşanan ulusal sorunun karşısına koyarlarsa, bu sadece ulusal soruna dair fikir sahibi olmadıkları değil, aynı zamanda, milliyetçi önyargılara teslim oldukları anlamına da gelir.

Kısacası, komünistlerin ulusal sorunla ilgileri, bu sorunun, iki ulus dolayısıyla da iki ulusun emekçi sınıfları arasında kin ve düşmanlık yaratmasından ve bunun sonucu olarak da proletaryanın sermayeye karşı enternasyonal birliğinin zarar görmesi ve ulusların sönmülmesi sürecinin sekteye uğramasındandır.

Öyleyse, ulusal sorun hakkında politika

sahibi olmak, komünistler için ne anlama geliyor? Hiç şüphe yok ki, yaşanan her ulusal sorunu diğerinden ayıran bir çok özgünlüğü vardır. Dolayısıyla, ulusal sorun hakkında politika sahibi olmaktan kastedilen, tüm ulusal sorunları çözümleyecek bir politik şablona sahip olmak değildir. Her durumun kendine özgün yönleri vardır; fakat, tüm ulusal sorunlar, kendilerini bazı temel olgularla ortaya koyar. Bu olgular, ezilen-ezen ulus olma durumu ile ezilen ulusun ayrı bir devlet kurmada dahil olmak üzere kendi kaderini tayin etme isteğidir. İşte, ulusal sorun hakkında politika sahibi olmak demek, en başta bu olgular hakkında ve bu olguların birbiriyle etkileşimi hakkında yaklaşım sahibi olmak demektir. Ve zaten, bu doğru bir şekilde yapıldığı taktirde, her ulusal sorunun özgünlüklerini doğru olarak ele almanın ve devrimci proletaryanın çıkarları doğrultusunda çözümlenme koşulları da oluşmuş demektir.

Her kim ki, programında, örgütlenme modelinde, ajitasyon ve propagandasında bu olguları dikkate almıyorsa, o, ulusal soruna dair bir politika sahibi değildir. Onlarca yıldır eğitimi, değer yargılarını, düşünüş tarzlarını vb. belirlenmiş ve nesiller boyu bunların etkisinde kalan büyük kitlelerin bilincinde derin izler oluşmasına neden olmuş bu olguları dikkate almamak, ulusal sorunu yok saymak demektir. Ve sınıf mücadelesinde boşluk olmayacağına göre, bu konudaki politikasızlık, aslında, burjuvazinin milliyetçi politikalarını benimsemek demektir...r

ANTAKYA KESK EYLEMİ

25 Eylül günü, KESK'in düzenlediği miting, saat 15:00 sıralarında Antakya Kurtuluş Lisesi'nin önünde başladı. Dergi çevrelerinin ve siyasi partilerin desteğiyle, Uğur Mumcu Meydanı'na kadar sloganlar eşliğinde yüründü. Alanda yaklaşık 700 kişi sık sık “Yaşasın Demokrasi Mücadelemiz”, “Savaşa Değil Eğitime Bütçe” vb sloganlarla öfkelerini dile getirdiler. Biz de Mücadele Birliği okurları olarak, kamu emekçilerinin yanındaydık.

Alanda 4 yıldır süren Ölüm Orucu eylemi ve Remzi Aydın'ın eyleminin 450'li günlerinde olmasından dolayı “Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız”, “Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 400'lü Günlerinde”, “Zindanlarda Tek Tıp Elbise Dayatması Ölüm Orucu Sürüyor” kuşlamalarının yapıldığı görüldü. Alandaki insanların kuşlamalara ilgisi yoğundu.

**EMEKCİLER DEVRİMLE ÖZGÜRLEŞECEK!
YAŞASIN EMEKCİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İNCİR YAPRAĞI ARKASINDA İNCİR ÇEKİRDEĞİ

Konunun kendisi, onu gündeme taşıyanlar kadar ikiyüzlüydü. Onyıllar boyunca binlerce kadını genelevlerde vesikalandırıp, onları vergiye bağlayan bir devletin hükümeti, zina suçu sayan bir yasa uğruna, AB üyeliği hayallerinde az daha "arabayı devirecek"lerdi. Ya da öyle düşünmemiz istendi. Bir ay boyunca, zina gibi incir çekirdeğini bile doldurmayacak bir konuda fırtınalar estirildi. AKP'nin zina suçu sayan tasarısına karşı, Avrupa ülkelerinde ağızda gevelenen tepkiler öylesine büyük abartılarla manşete taşındı ki, sonunda başbakan, Verheugen'e zinasız bir TCK sözü verince, tüm burjuva dünyası, "kaybolan eşeği yeniden bulma" sevinci yaşadı. Yine de, bir çoklarının kafası karıştı. Madem en başa dönülecekti, neydi bütün bu tantana? Soru önemsiz değil. Tartışmaların üzerindeki incir yaprağı kaldırıldığında, arkasında incir çekirdeğinden çok daha fazla şeyler olduğu görülecek.

Ama önce, AB'nin Türkiye'den, Türkiye'nin AB'den bugüne kadar neler beklediğine bir bakalım. Tarih, bugüne daha iyi ışık tutuyor.

1999 AB Zirvesi:
Görücü Usulü İzdivaç

Kırk yıllık AB-Türkiye izdivacında 1999 yılı bir dönemeç oldu. O yıl toplanan AB zirvesinde yaşananlar hatırlansın. AB'nin emperyalist efendileri bir araya gelmiş, gıyabında Türkiye'nin aday üyeliğine karar vermişlerdi. Zirvenin son günü, hem bu sürpriz kararı açıklamak, hem de Türkiye'yi aile fotoğrafına davet etmek için Ankara'ya Javier Solona'yı apar-topar göndermişlerdi. O günlerin başbakanı Ecevit, bu görücü usulü sürpriz izdivaç kararı ve davet konusunda ne denli hazırlıksız ve şaşkın olduklarını itiraf ediyor.

Üst düzey AB yetkilileri, Türkiye'yi alalecele aday ülke ilan ederken, dayandıkları düşüncenin "risk kriterleri" olduğunu açıklıyordu. Aynı yıl, Öcalan'ın yakalanmasıyla hem Avrupa'ya hem Türkiye'yi kapsayan yaygın ve sert eylemlerin etkisi geçmeden, bu kez toplum 17 Ağustos depremiyle derinden sarsılmıştı. Ekonomik ve siyasi krizlere, iç savaşa eşlik eden bu olaylar, Türkiye'yi AB'nin göze alamayaca-

ğı bir riskle, devrim tehlikesiyle karşı karşıya getiriyordu. Devrimin topyekün toplumun tüm katmanlarına yayılmasını önlemek için AB devreye girdi. AB üyeliği ile zenginlik ve demokrasiye kavuşulacağı umuduyla, toplumun hiç olmazsa bir kesimi sakinleştirilebilirdi. Bu, hem devrimi savuşturabilmek için TC'ye destek, hem de onun egemenlik alanlarını adım adım ele geçirmek anlamına geliyordu. Ulucanlar Cezaevi'nin dumanı henüz tütüyorken AB, "insan hakları kriterleri"ni bir kenara bıraktığını, "risk kriterleri"ni öne geçirdiğini açıklıyordu. 19 Aralık, bu dolaysız destek ikliminde yaşandı. Görücü usulü izdivacın nişan töreni, kanla yıkandı.

'99 yılını bu anlamıyla, devrimi ancak emperyalizmle tam işbirliğinin önleyebileceği düşüncesinin Türk burjuvazisinin bütün kesimlerinde kabul gördüğü yıl olarak değerlendirmek gerekir. Bu tarihten sonra gelen bütün iktidarlar, bu temel yönelime bağlı kalacaklardır. Ama emperyalizmin desteğiyle devrimi önlemenin siyasi bedeli, işbirlikçi tekelciliğe ait tüm egemenlik alanlarının, adım adım emperyalizme teslim edilmesi idi. İşte AKP, diğer burjuva partilerden daha cüretli davranacağını gösterdiği için, emperyalizmin ve tüm burjuva kesimlerin gözdesi olarak, hükümet koltuklarına oturdu.

Keçinin Sevmediği Ot

Devrim riskini uzaklaştırmak için Türkiye'ye aday üyeliği açan 1999 AB zirvesinden sonra, köprü'nün altından çok sular aktı. AB üyeliği umudunu emekçi sınıfları uyuşturup pek de etkili olamadığı, 2001 yılı ve sonrasındaki büyük kitle gösterilerinde ortaya çıktı. Sadece umut aşılacak yetmez; umut karın doyurmuyor. Ama, gerçek tedbirler almanın bedeli oldukça pahalı. En son açıklanan bir rapora göre, yalnızca tarımda ortaya çıkan sıkıntıları giderebilmek için AB, Türkiye'ye her yıl 23 milyar euro destek çıkmalı. Yığılan borçlar, 30 milyar dolara tırmanan ticaret açığı, 10 milyar doların üzerine çıkan cari açık, hızla yayılan işsizlik ve açlık; devrimi bastırmak için AB'nin ne denli büyük bir mali yükün altına gireceğine işaret ediyor. Açıkçası, Türkiye devriminin, AB'nin yutamayacağı denli büyük bir lokma olduğu anla-

Verheugen: Masada artık engel kalmadı
Nihayet mutlu son
Erdogan'ın TCK 6 Ekim den önce zinasız geçecek, ama başka şart yok
Solon kriz bitirdi. Verheugen yeşil ışık yakınca, Erdogan Ankara'ya geldi

İNCİR YAPRAĞI ARKASINDA İNCİR ÇEKİRDEĞİ

Konunun kendisi, onu gündeme taşıyanlar kadar ikiyüzlüydü. Onyıllar boyunca binlerce kadını genelevlerde vesikalandırıp, onları vergiye bağlayan bir devletin hükümeti, zina suçu sayan bir yasa uğruna, AB üyeliği hayallerinde az daha "arabayı devirecek"lerdi. Ya da öyle düşünmemiz istendi. Bir ay boyunca, zina gibi incir çekirdeğini bile doldurmayacak bir konuda fırtınalar estirildi. AKP'nin zina suçu sayan tasarısına karşı, Avrupa ülkelerinde ağızda gevelenen tepkiler öylesine büyük abartılarla manşete taşındı ki, sonunda başbakan, Verheugen'e zinasız bir TCK sözü verince, tüm burjuva dünyası, "kaybolan eşeği yeniden bulma" sevinci yaşadı. Yine de, bir çoklarının kafası karıştı. Madem en başa dönülecekti, neydi bütün bu tantana? Soru özensiz değil. Tartışmaların üzerindeki incir yaprağı kaldırıldığında, arkasında incir çekirdeğinden çok daha fazla şeyler olduğu görülecek.

Ama önce, AB'nin Türkiye'den, Türkiye'nin AB'den bugüne kadar neler beklediğine bir bakalım. Tarih, bugüne daha iyi ışık tutuyor.

1999 AB Zirvesi:
Görücü Usulü İzdivaç

Kırk yıllık AB-Türkiye izdivacında 1999 yılı bir dönemeç oldu. O yıl toplanan AB zirvesinde yaşananlar hatırlansın. AB'nin emperyalist efendileri bir araya gelmiş, gıyabında Türkiye'nin aday üyeliğine karar vermişlerdi. Zirvenin son günü, hem bu sürpriz kararı açıklamak, hem de Türkiye'yi aile fotoğrafına davet etmek için Ankara'ya Javier Solona'yı apar-topar göndermişlerdi. O günlerin başbakanı Ecevit, bu görücü usulü sürpriz izdivaç kararı ve davet konusunda ne denli hazırlıksız ve şaşkın olduklarını itiraf ediyor.

Üst düzey AB yetkilileri, Türkiye'yi alalecele aday ülke ilan ederken, dayandıkları düşüncenin "risk kriterleri" olduğunu açıklıyordu. Aynı yıl, Öcalan'ın yakalanmasıyla hem Avrupa'ya hem Türkiye'yi kapsayan yaygın ve sert eylemlerin etkisi geçmeden, bu kez toplum 17 Ağustos depremiyle derinden sarsılmıştı. Ekonomik ve siyasi krizlere, iç savaşa eşlik eden bu olaylar, Türkiye'yi AB'nin göze alamayaca-

ğı bir riskle, devrim tehlikesiyle karşı karşıya getiriyordu. Devrimin topyekün toplumun tüm katmanlarına yayılmasını önlemek için AB devreye girdi. AB üyeliği ile zenginlik ve demokrasiye kavuşulacağı umuduyla, toplumun hiç olmazsa bir kesimi sakinleştirilebilirdi. Bu, hem devrimi savuşturabilmek için TC'ye destek, hem de onun egemenlik alanlarını adım adım ele geçirmek anlamına geliyordu. Ulucanlar Cezaevi'nin dumanı henüz tütüyorken AB, "insan hakları kriterleri"ni bir kenara bıraktığını, "risk kriterleri"ni öne geçirdiğini açıklıyordu. 19 Aralık, bu dolaysız destek ikliminde yaşandı. Görücü usulü izdivacın nişan töreni, kanla yıkandı.

'99 yılını bu anlamıyla, devrimi ancak emperyalizmle tam işbirliğinin önleyebileceği düşüncesinin Türk burjuvazisinin bütün kesimlerinde kabul gördüğü yıl olarak değerlendirmek gerekir. Bu tarihten sonra gelen bütün iktidarlar, bu temel yönelime bağlı kalacaklardır. Ama emperyalizmin desteğiyle devrimi önlemenin siyasi bedeli, işbirlikçi tekelciliğe ait tüm egemenlik alanlarının, adım adım emperyalizme teslim edilmesi idi. İşte AKP, diğer burjuva partilerden daha cüretli davranacağını gösterdiği için, emperyalizmin ve tüm burjuva kesimlerin gözdesi olarak, hükümet koltuklarına oturdu.

Keçinin Sevmediği Ot

Devrim riskini uzaklaştırmak için Türkiye'ye aday üyeliği açan 1999 AB zirvesinden sonra, köprü'nün altından çok sular aktı. AB üyeliği umudunu emekçi sınıfları uyuşturup pek de etkili olamadığı, 2001 yılı ve sonrasındaki büyük kitle gösterilerinde ortaya çıktı. Sadece umut aşılacak yetmez; umut karın doyurmuyor. Ama, gerçek tedbirler almanın bedeli oldukça pahalı. En son açıklanan bir rapora göre, yalnızca tarımda ortaya çıkan sıkıntıları giderebilmek için AB, Türkiye'ye her yıl 23 milyar euro destek çıkmalı. Yığılan borçlar, 30 milyar dolara tırmanan ticaret açığı, 10 milyar doların üzerine çıkan cari açık, hızla yayılan işsizlik ve açlık; devrimi bastırmak için AB'nin ne denli büyük bir mali yükün altına gireceğine işaret ediyor. Açıkçası, Türkiye devriminin, AB'nin yutamayacağı denli büyük bir lokma olduğu anla-

Verheugen: Masada artık engel kalmadı
Nihayet mutlu son
Erdogan'ın TCK 6 Ekim den önce zinasız geçecek, ama başka şart yok. Solan kriz bitirdi. Verheugen yeşil ışık yakınca, Erdogan Ankara'ya geldi.

şıldı.

Asıl önemlisi, keçinin sevmediği ot, burnunun dibinde bitti. Avrupa'nın kendi içinde de devrim tehdidi belirdi. Her yıl 100 milyar mark harcanmış olmasına rağmen Doğu Almanya'da ege- men olamayan emperyalist Almanya, şimdi o topraklardan esen radikal mücadele rüzgarlarıyla sarsılıyor. Benzer gelişmeler, genel grevlerle defalarca sallanan İspanya, İtalyan hükümetleri ve savaş karşıtlarının zorladığı İngiliz hükümetleri için de geçerli. 99 yılın- da AB için devrimin esas risk alanı Türkiye olarak görünüyordu. Şimdi devrimin hayaleti her yerde.

Devrimi, emekçilerin değişim ve özgürlük özlemlerini, içi boş "insan hakları" sınırlarına indirgeyen politik çevirmenin yan- ında, artık başka unsurlar beliriyor. Bundan böyle AB-Türkiye izdivacına yol gösteren idamın kaldırılması, anadilde yayın, yasal alanda iplerin gevşetilmesi gibi "Kopenhag kriterlerinin" yerine, jeostratejik kriterler ve değerlendirmeler geçiyor.

Zina'nın Politikasından Politik Zina'ya

Devrim tehlikesi karşısında kardeşleşen burjuvalar, sıra pay- laşımına geldiğinde, tam bir düşman kardeş kesilirler. ABD, dünya emekçilerine ve halklara savaş açarken, hegemonya payını geri al- mak isteyince, düşman kardeşlerin gizli muharebeleri de başlamış oldu. Bu gizli muharebelerin önemli alanlarından biri, şimdi Tür- kiye'dir. Bir yandan ABD, diğer yandan AB emperyalizmi, Türki- ye üzerinde tam ilhakta, yani ekonomik-siyasi-askeri tüm alanlar- da emperyalizmin ipleri ele alma yarışında, rakibinden bir adım ö- ne geçme mücadelesine giriştiler. TCK ve zina tartışmaları, bunun bir parçası.

17 Aralık'ta toplanacak AB zirvesi yaklaştıkça, Avrupa'da Türkiye'ye ilişkin yayımlanan yazı ve raporlara bir bakın. Hepsin- in özeti şu: "Aman ha, Türkiye'yi ABD'ye kaptırmayalım." TCK-zina tartışmalarının arkasında yatan pazarlıklar bu çerçevede dönüyor. AB artık Türkiye'ye, devrimi politik çevirme içinde tut- mak olarak okunması gereken "insan hakları kriterleri" yerine, "ABD yanlısı güç odaklarına karşı gelebilme" kriterlerini uyguluyor. Bu ABD yanlısı güç odaklarının başında, bilindiği gibi, TSK geliyor.

TSK ihalelerinde AB tekellerinin söz sahibi olması, sınır kontrolünün ordudan alınıp polise devredilmesi (özellikle bu konu çok önemlidir) ve MGK'da asker egemenliğine son verilmesi, bu pazarlıkların en başta gelen sorunları.

Hatırlanacaktır, kısa bir süre önce, geleceğin Genelkurmay başkanı, şimdinin Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt; "TSK'ya iyi duygular beslemediğini bildiğimiz bazı mihrakların tüm gayretlerini, TSK'nın güç kaynaklarını zayıflatmaya yönlen- dirdiklerini bilmekteyiz." biçiminde tehditler savurmuştu. Or- du'nun kurduğu bir petrol şirketi, yalnızca Habur sınır kapısından ve yalnızca mazot ticareti yoluyla, yılda yüzlerce trilyon para ka- zanıyordu. Sınır boylarındaki karakolların denetiminde yapılan her türlü kaçakçılıktan elde edilen paranın ise, haddi hesabı yok. Bu- güne kadar denetim kapalı olan ordu ihalelerinden, kimin ne ka- dar kazandığı ise hiç bilinmiyor.

Yine hatırlanacaktır; İsrail gizli servisinin Debka adlı internet sitesinde; Aralık ayında AB vizesi alınmazsa ordunun hükümeti düşüreceği, şu an dondurulan tüm silah ihalelerinin İsrail'e verile- ceği haberi yayılmıştı. Yakın tarihli bir İsrail gazetesinde, İsrail genelkurmayının "Türkiye Batı'ya (AB'ye) yaklaştıkça, Güney'i (İsrail'i) unutupuyor." biçimindeki endişeleri yayımlandı.

Fransız sermayesinin sesi International Herald Tribune'de ya- yımlanan yazının başladığı yeterince açıklayıcı; "Asıl engel Türk ordusu."

Devrim belasından kurtulmanın tek yolunun AB üyeliğinden

geçtiğine karar veren burjuva sınıf, Brüksel'de AKP eliyle bu temel sorunlardaki pazarlıkları masaya yatırdığı günlerde, Anka- ra'da bir başka toplantı yapılıyordu. ABD Savunma Bakanlığı'nın üst düzey yetkilileri, Genelkurmay İkinci Başkanı İlker Başbuğ ile, çok geniş kapsamlı anlaşmalar imzaladılar. Bir çok askeri üs- sün ve limanların meclis izni olmadan kullanıma açılması, "gizli silahlar" kalemünde belirsiz ölçüde askeri yığınağın mümkün kı- lınması gibi askeri konular yanında, İran, Kafkasya üzerinde yürü- tülecek ABD politikalarına tam bağımlılık da onaylanıyordu. TSK, bu görüşmeleri, anlaşmaları NATO ve ABD-TC ikili anlaş- maları çerçevesinde imzalama hakkı ve gücüne sahip bulunuyor.

İkincil olmakla birlikte önemini koruyan bir başka ABD-AB çatışması, Kürt sorunu üzerinde odaklanıyor. Her iki taraf da, ken- di tam ilhak adımlarına, toplumda bir taban yaratmak zorundalar. Siyasi iktidarın bu derece yıprandığı, kitleler üzerinde denetimini kaybettiği bir ülkede, egemenliği eline almayı isteyen bir emper- yalist güç, siyasi iktidarla yetinemez, kendi toplumsal tabanını da yaratmalıdır. ABD, Talabani-Barzani destekli, "sinek ikili" Osman Öcalan aracılığıyla, kendi seçeneğini güçlendirme yoluna gider- ken; AB ise, Kürt halkı üzerinde söz sahibi olabilmek için Leyla Zana ve Osman Baydemir gibi isimlere gözünü dikmiş durumda. Bu nedenle Verheugen, siyasi linç girişimine hedef olan Osman Baydemir'le kameraların önüne geçti. Avrupa Parlamentosu, Ley- la Zana'yı, 762 üyesi önünde konuşma yapması için davet etti. AB, Leyla Zana ve Osman Baydemir gibi "silah çözüm değil" di- yenlerin önünü açabilmek için, Türkiye'den bazı düzenlemeler ist- iyor. Toplum, zina tartışmalarına boğulurken, Ankara-Brüksel- Washington arasında, politik zinanın pazarlıkları tüm hızıyla sürü- yor.

AB'ye Umut Bağlayanların Hayal Kırıklığı

Filler böyle tepişirken, çimenler eziliyor. Ama bu kez ezilen çimenler, geniş emekçi yığınların özgürlük özlemlerini AB üyeli- ğine endeksleyen küçük-burjuva demokratlar ve reformistler oldu. AB, Verheugen'in ağzından, "sistematik işkence yok" demedi mi? Toplumun en geniş emekçi kesimini her türlü yoldan hapis ceza- sıyla tehdit eden yeni TCK yasası, yine Verheugen tarafından "bir devrim" diyerek onaylanmadı mı? Eğer, AB üyelik süreciyle dev- rimin ağırlıklarından kurtulacağını sanarak umut eden küçük-bur- juva reformcuların hevesleri kursaklarında işte böyle kalıyorsa, buna biz devrim adına seviniriz sadece. Bakın şu İHD'ye, Verheu- gen'e bağladıkları ümit, nasıl da ihanete uğradı!! Peki ya Ulusal Kurtuluş Hareketi, "diyalog kararı almazlarsa, AB bizi savaşa zorlamış olur." demiyor mu? Devrimden kaçışın yolları bir bir tı- kanyor.

Sonuç olarak: TCK-zina tartışmalarının ardında, Türkiye üze- rinde AB-ABD egemenlik yarışı vardır. Bugüne dek gelen en ABD'ci hükümet olan AKP; AB için tarih alamazsa, karşılaşaca- ğı, partinin dağılma tehlikesi, ekonomik krizin patlaması riski, kı- sacası devrimin sıcak nefesini ensesinde duyması nedeniyle, ABD'nin isteklerine boyun eğdi. Bu isteklerin temelinde, ABD'nin Türkiye üzerindeki güç odaklarını zayıflatmak hedefi vardı.

Devrimin büyük tehdidinde rağmen, çoğu zaman burjuvazi, kendi aralarındaki kavgaya ve bu kavganın çatlakları büyütmesine engel olamaz. Olan budur. Düne kadar, hem AB, hem de ABD, Türkiye ve Kürdistan devrimini elbirliğiyle boğmak için, Birlik'e üyeliğin refah ve demokrasi getireceği propagandasını yürüttüler. Fakat şimdi, kendi aralarındaki tam ilhak yarışı, onları bir yandan kitlelerin beklentilerini boşa çıkaracak adımlar atmaya zorlarken, öte yandan tuttuğuları kavga nedeniyle işbirlikçi iktidarın daha hızlı yıpranmasını hazırlamaya götürüyor.

Bu kavganın bir galibi olacaksa, o da devrim olacaktır.

“SARAYLARA SAVAŞ KULÜBELERE BARIŞ”

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, İstanbul’da geniş çaplı ev yıkımlarına hazırlanıyor. Özellikle gecekonduların bu yıkımın hedefleri arasında. İstanbul Büyükşehir İmar Müdürlüğü’nün hazırladığı İstimlak Planı çerçevesinde, “boğaza nazır” kaçak yapılanmalar değil ama, insanların başlarını zar zor sokabildikleri gecekondular yıkılacak. Tarihsel ve doğal dokuyu bozarak yükselen plazalar değil ama, yoksul, emekçi halkın kulübeleri yıkılacak. Sermayenin lüks ve gösteriş düşkünlüğünü yansıtan binalar değil ama halkın barakaları yıkılacak. Gerekçe hazırlar: “Bu evler depreme dayanıklı değil” veya “sel baskınlarından en çok zarar gören yerler gecekondular”. Sanki çarpık kentleşmeyi her gün, her saat besleyen bu sistemin kendisi değilmiş gibi. Sanki insanları köyden kente göçe zorlayan telkelci kapitalist sistem değilmiş gibi.

Her yıl binlerce insan, kırsal alanda iş bulamadığı için kentlere göçüyor. Özellikle de büyük şehirlere. Üretim yapılan tarımsal alanların miras yoluyla yenden bölüşümünün artık neredeyse olanaksız hale gelmesi sonucu kırsal alanda işsizler ordusu günden güne artıyor. Yine IMF programları sonucu tarımın tam anlamıyla yıkıma uğraması nedeniyle de kırsal alanda ikamet eden nüfusun önemli bir bölümü çareyi kentlere göçmekte buluyor. Türkiye’de iç göç uzun zamandır devam ediyor. Ancak özellikle iç savaşın yoğunlaştığı 90-91 yıllarından sonra köyden kente göçte büyük bir artış yaşandı. Evleri, tarlaları, hayvanları yakılan, sürekli devlet tarafından korucu olmaya zorlanan Kürt halkı bunu kabul etmeyince, zorla kentlere göç ettirildi. Ve kentlere bu yoğun göç daha çok İstanbul, İzmir, Adana gibi büyük şehirlere

oldu. Zaten altyapı ve konut sorunlarıyla boğuşan büyük şehirler, bu göçlerle birlikte daha karmaşıklaşmış sorunlarla karşı karşıya kaldılar. Değişik sermaye gruplarının ve rant çevrelerinin yönlendirmesiyle oluşmuş olan arazi mafyalarının da etkisiyle çarpık yapılanma alıp başını yürüdü. Kapitalist sistemde konut sorununun hiçbir zaman işçi ve emekçilerden yana çözülemeyeceğinin en açık göstergesi, sayıları günden güne hızla artan derme çatma gecekondulardır. Sistem bir yandan bunun koşullarını kendi eliyle hazırlarken bir yandan da gecekonduları yıkarak bu sorundan kurtulacağını sanmaktadır. Bu süreçte zenginleşen arazi simsarları ve inşaat mafyaları olmaktadır. Köyden bin bir zorlukla göçerek şehre gelmiş, henüz doğru dürüst iş bulamamış, ailesinin kalması için derme çatma bir kulübe inşa etmiş olanlar ise bir yandan “geçim sıkıntısı”nın cenderesinde sıkışırken, bir yandan evinin başına yıkılacağı tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır. Deprem korkusu bir yandan, yıkım ekipleri bir yandan, arazi mafyaları bir yandan...

İstanbul, konut sorununun artık kangrenleştiği şehirlerin başında geliyor. İstanbul Büyükşehir İmar Müdürlüğü’nün yıkım kararı verdiği evlerin sahipleri, büyük bir tedirginlik içinde beklemeye devam ediyorlar. “Evlerimizin yıkılmasını istemiyoruz” diyorlar, “olan hep fakire oluyor. Zenginlere bir şey olmuyor. Biz yiyecek ekme bulamazken, şimdi de evimizi yıkacaklar”. Hepsinin kafasında bu evlerin yıkılmasının altında yatan nedenin, birilerini zengin etme telaşı olduğunun yer ettiği anlaşılıyor. Büyük bir kısmı yoksul olan bu insanlar, başlarını zar zor sokabildikleri bu barakaları, başlarına yıkılmak isteyenlerin, bi-

rilerinin çıkarına bu uğursuz role soyunduklarını anlıyorlar. “Villa yapıp halkı mağdur edecekler” diyorlar. Onlar kendi içgüdüleriyle, yıkılacak olan barakalarının yerlerinin kimlere tahsis edileceğini biliyorlar. Bu nedenle, evlerini başlarına yıkılmak üzere gelecek olan yıkım ekiple- rine karşı hazırlanıyorlar.

İstanbul’da Alibeyköy’de, Taşoluk Mahallesi’nde, Feriköy’de, Maltepe’de yıkımlar gündemde. Burada çok uzun zamandır ikamet eden insanlara evlerinin yıkılacağına dair bildirimde bulunulmuş. Başlarını sokabilecekleri başka hiç bir yer olmayan insanlar, bu yıkım ekiplerine karşı koyacaklar. Kış yaklaşırken sokakta kalma tehlikesiyle karşı karşıya olan bu insanların dövmüşmekten başka hiçbir alternatifleri yok. onlar ya binbir güçlkle yaptıkları evlerini savunacaklar ve bunun için her şeyi göze alacaklar ya da sokağa atılıp yaşamdan kovulacaklar.

Bunları yazarken aklımıza sosyalist sistemin konut sorununu nasıl çözdüğü, örneğin Küba’da çarpık yapılaşmaya nasıl son verildiği, devlet eliyle kooperatifler inşa edildiği ve halk komiteleri eliyle düzenli yapılaşmanın sağlandığı, hiç kimsenin evsiz kalmamış olduğu geliyor. Nazım’ın şiirinde belirttiği “*ferah bir türküye benzeyen / evinin duvarını okşayan / kooperatiften aldığı pırl pırl evinin duvarında okşamaya kavuşan ve okşamayı bir daha yitirmeyecek olan / ferah bir evin duvarını okşayabildiğine inanmayan / ama artık bütün sevinçlere inanan / Kübalı Nikolas’ın eli*” geliyor. Nazım’ın dediği gibi, “yalansız hürriyetin eli”, “umutların eli.” Ve üzerinde yaşadığımız topraklarda bir gün Küba’da olduğu gibi sosyalizmi kurduğumuzda insanların nasıl bir daha hiçbir zaman evsiz kalmayacaklarını düşünüp, gözlerini nasıl sevinçle parlayacağını canlandırıyoruz kafamızda. Düzenli ve dayanıklı yapılaşma sayesinde insanların nasıl deprem, sel baskımı vb. korkulardan kurtulduklarını, artık bütün doğal afetlere karşı gerekli önlemlerin alınmış olmasından kaynaklı, insanların nasıl kafalarını başka şeylere, yaratıcı faaliyetlere yorduklarını düşünüyoruz.

Ve “o gün birgün mutlaka gelecek” diyoruz. İnsanın gerçek tarihinin başlayacağı günlerin geleceğine inanıyoruz.

DÜNYA DEVRİMİ OLGUNLAŞIYOR

Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş süreci ve bu maddi temel üzerinde harekete gecen yüz milyonlarca emekçinin emperyalizme ve kapitalizme karşı yürüttüğü iç savaşlar bütün dünyada devrimci durumun ortaya çıktığının ifadesidir. Bir dünya devrimi olgunlaşıyor.

Önceki sayımızda devrim dalgalarının kapitalizmin en güçlü görünen kalelerinin kıyılarını dövmeye başladığına işaret etmek için “gündem” yazısını Avrupayı baştan başa dolaşan “Komünizm Hayaleti”ne ayırmıştık. Dergimizin sözkonusu sayısı yayımlandıktan sonra orada yazılan düşünce ve öngörülerimizi doğrulamak istercesine dev kitle gösterileri Avrupa’nın değişik ülkelerinde boy göstermeye devam etti. Hollanda, tarihinin en büyük ikinci kitle gösterisine sahne oldu. Emekçi sınıfların kazanılmış haklarına yönelik kapitalistlerin saldırısına ikiyüzlü bin emekçi meydanlara akarak yanıt verdi. Başını ağır iş kollarında çalışan işçilerin aileleriyle birlikte çektikleri bu dev kitle gösterisi, Hollanda tekeli burjuvazisine açık bir meydan okumaydı.

Hollandalı işçilerin ve diğer emekçilerin kitle gösterisini Alman emekçi sınıflarının kitle gösterileri takip etti. Zaten haftalardır “Pazartesi Eylemleri” adı altında sokaklardan çekilmeyen Alman emekçi sınıfları, geçtiğimiz haftalarda dev bir gösteri düzenlediler. Gösterinin “Berlin Duvarı”nın yıkıldığı tarihin yıldönümüne denk getirilmesi, Alman işçileri arasında gittikçe yayılan ve güçlenen sosyalizm bilincindeki sıçramayı gösteriyor. Sosyalizm bilinci ve özlemi iki Almanya’nın birleşmesinden kısa bir süre sonra Alman işçileri arasında büyük bir hızla yayılı-

yor. Alman emekçilerinin eylemlerini Avrupa’nın başka ülkelerindeki eylemler izledi.

Şüphesiz, proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların eylemleri Avrupa’yla sınırlı değildir. ABD, Japonya gibi emperyalist devletlerle birlikte bağımlı ülkelerin hemen hepsinde proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların sert sınıf savaşlarını görmek mümkün. Latin Amerika boydan boya, emekçi sınıfların emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı bir savaş alanı halini almıştır. Emekçi sınıfların emperyalistlere ve işbirlikçi burjuvalara karşı şiddetli savaşlarının olmadığı bir Latin Amerika ülkesi yok gibi. Küba, “Yüzyılın Komünü” olarak Latin Amerika halklarına güç ve esin veriyor. Küba örneğini gören Latin Amerika halkları, sosyalizme giderek daha çok yaklaşıyor, ona doğru yöneliyorlar.

Afrika ve Asya’da sayısız ülke iç savaşlarla kaynıyor. Bu savaşlar çok farklı biçim ve nedenlerle ortaya çıksalar da, hepsinin ortak noktası, egemen olan sınıf ve düzene karşı yönelmiş olmalarıdır. Kapitalist üretimin egemen olduğu bir yerde egemen güçlere karşı iç savaş yürütmek, kitleleri kaçınılmaz bir biçimde anti-kapitalist bir yola çeker. Görünürdeki nedenlerin ve savaşın biçimlerinin farklı olması bu olguyu değiştirmez. Dahası Afrika ve Asya’nın pek çok ülkesinde, iç savaşların anti-kapitalist, anti-emperyalist karak-

teri daha açık bir hale geliyor.

Ortadoğu, emperyalizm ve kapitalizme karşı savaşların kaynayan kazanı durumunda. ABD emperyalizminin Irak'ta içine düştüğü durum biliniyor. Filistin Devrimi, iç ve dış engellere rağmen siyonizme, emperyalizme ve giderek kapitalizme karşı bir savaşa dönüşüyor. Ortadoğu'nun diğer ülkelere karşı ABD düşmanlığının yayılıp güç kazandığını, artık ABD'nin kendisi de itiraf ediyor. Ancak, ABD'nin bu eksik itirafını şöyle tamamlamak gerekiyor: Ortadoğu'da sadece ABD emperyalizmine karşı değil, bütün emperyalist sisteme ve kapitalizme karşı bir düşmanlık sözkonusu. Emperyalistlerin korkularının asıl kaynağı da burası. Onun için emperyalist basın tekelleri ve propaganda merkezleri, Ortadoğu'daki tüm kurtuluş savaşlarını "islamcı hareketlere" maletmeye; onların adlarını öne çıkarmaya çalışıyorlar. Onların burada gizlemeye çalıştıkları şey, iç savaşların taşıdıkları sosyalist öz ve sınıfsal içerikleridir.

Emekçi sınıfların emperyalizme ve egemen sınıflara karşı bütün kıtaları saran savaşları bilinen görünen somut olgulardır. Asıl mesele, bu somut olguların nasıl değerlendirileceği ve buradan sınıf mücadelesinin geleceğine ilişkin ne gibi sonuçların çıkarılacağıdır. Sınıf savaşlarının yaygınlığını görmek yetmez. Çünkü, dünün en iflah olmaz kötümserleri dahi, bugün sınıf savaşları gerçeği karşısında bir dünya devriminin "mayalanmakta" olduğunu bas bas bağırırmaya başladılar. Üzerinde yaşadığımız topraklarda yaşanan devrimci duruma gözlerini kapatıp bir dünya devriminden bahsetmek olsa olsa kendi kötümserliğini örtme çabasıdır. Öyleyse dünya komünist güçleri, dünün bu iflah olmaz kötümserlerinden çok daha ileri giderek, sınıflar savaşının şu andaki durumundan doğru sonuçlar çıkarıp geleceğe ilişkin görev ve hedeflerini saptamalıdır.

Herşeyden önce şu nokta büyük bir netlikle bilince çıkarılmalıdır: Başta Avrupa olmak üzere emekçi sınıfların

kapitalistlere karşı tüm kıtaları saran savaşı, gelip geçici bir durum değildir. Bu iç ve dış savaşlar, emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş sürecinin bir sonucudur. Bu, öyle bir sonuç ki, aynı zamanda sıçramalı çöküş sürecini hızlandıran bir nedendir. Bütün dünyada emekçi sınıflar burjuvaziye karşı savaşlarını işte bu geniş maddi temel üzerinde veriyorlar.

Şayet kitleleri harekete geçiren böyle güçlü bir maddi temel olmasaydı, hiçbir grup ya da partinin çabaları, ajitasyonu, propagandası bu kadar geniş ve yaygın bir sınıf hareketi doğuramazdı. Avrupa'da yükselen sınıf savaşında bu olguyu çok rahat bir şekilde gözlemlemek mümkün. Yakın yıllara kadar nispeten sessiz ve bir anlamda "uyuklayan" emekçi kitleleri büyük tarihsel eylemlere, siyasal yaşama çeken bizzat Avrupa burjuvazisinin kendi eylemleri olmuştur. Avrupa tekeli sermayesi, kapitalizmin sıçramalı çöküş sürecini yavaşlatmak için proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların kazanılmış haklarına, yaşam koşullarına saldırınca milyonlarca insanın politik yaşama çekilmesine, milyonlarca insanın harekete geçmesine neden oldu. Bunlar tekeli sermayenin sonuçlarını hiç de arzu etmediği fakat kapitalizmi ayakta tutmak için atmaktan da kaçınmadığı adımlardır.

Almanya bu konuda tipik örnektir. Alman tekeli burjuvazisi, Alman tekeli kapitalizminin bunalımına çare olarak proletaryaya ve diğer emekçi sınıflara on dokuzuncu yüzyılın çalışma koşullarını dayatınca, işçi sınıfı ve diğer emekçileri, söz uygunsuz, ağır uykularından uyandırdı. Emekçi sınıflar elde ettikleri haklardan ve geldikleri yaşam düzeyinden geri düşmemek için sosyal demokrasiyle bütünleşmiş sendika yöneticilerinin, reformist politik önderlerin engellerine rağmen ve bu engelleri yıkarak sokaklara çıktılar.

Bağımlı ülkelerde durum bundan pek farklı değil. Emperyalistlerin saldırıları ve tam ilhak politikaları; işbirlikçi burjuva sınıfların politik zor eşli-

ğindeki yoğun sömürüleri, geçim araçlarını ellerinden alarak yaşamdan kovmaları, bu ülkelerin emekçi sınıflarını iç savaflara çekmiştir. ABD ve diğer emperyalistlerin Irak'ı işgal etmeleri buna bir örnektir. ABD emperyalizmi, kendi bunalım ve çöküş sürecini yavaşlatmak için başlattığı dünya savaşı çerçevesinde Irak'ı işgal ederken, sadece Irak halkını değil, bütün Ortadoğu halklarını, hatta kendi halkı dahil, dünya halklarını emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadeleye çekmiş oldu.

Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş süreci ve bu maddi temel üzerinde harekete geçen yüz milyonlarca emekçinin emperyalizme ve kapitalizme karşı yürüttüğü iç savaşlar bütün dünyada devrimci durumun ortaya çıktığının ifadesidir. Bir dünya devrimi olgunlaşıyor.

Olgunlaşan bir devrim karşısında lafazan değil, ama gerçek anlamda devrimci komünistlerin birinci görevi devrimi örgütlemek, proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların önüne iktidar sorununu pratik politika sorunu olarak koymaktır. Devrimci konumda kalmak isteyen bir komünist parti, böyle koşullarda devrim ve iktidar meselesini bir propaganda ve ajitasyon konusu olarak ele almakla yetinemez. Böyle koşullarda bununla yetinmek, bir lafazan olarak kalmak; devrimci değil ama reformist çizgide yürümek demektir.

Dünya devriminin olgunlaşması, bütün ülkelerin devrimci komünist partilerinin önüne bütün iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi hedef ve görevini pratik biçimde koymuştur. Şüphesiz bu durum Türkiye ve K.Kürdistan için fazlasıyla geçerlidir. Leninist Parti, "Bütün İktidar Emekçinin Olacak!" sloganıyla yıllardır bu çizgide yürüyor.

Şimdi, devrimi pratik olarak örgütlemek, iktidar meselesini pratik politika olarak ele almak zamanıdır.

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 476. Gününde

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Bu sloganı haykırıyoruz yıllardır; yıllardır üzerinde yaşadığımız topraklar üzerinde, zindanlarda büyük bir savaşın sürdüğünü anlatıyoruz insanlara. Bizim sözle, kalemle söyleyip yazdığımızı, Ölüm Orucu savaşçıları kanlarıyla, canlarıyla yazıp söylüyorlar. 117 savaşçı ölümsüzleşti bugüne kadar. Onlar, "bir daha çocuklar hiç aç kalmasınlar" diye açlığın üzerine yürüdüler. Onlar, bir daha zindanlarda insanlar ölmesin diye ölümün üzerine yürüdüler cesaretle. Umutla, dirençle, kararlılıkla yürüdüler. Kübalı devrimciler tüm dünyaya "bugün dünya devrimcilerinin düşlerine yapacağımız katkı, bu kararlılığımız olacaktır" diyorlar, sosyalizmde ısrarlarını anlatmak için. Ve şimdi Ölüm Orucu savaşçıları kitlesel kahramanlık göstererek dünya devrimcilerinin düşlerine katkıda bulunuyorlar.

Remzi AYDIN, bugün Ölüm orucu eyleminin 476. gününde. Remzi yoldaş, tüm insanlığın umutlarını taşıyor yürüyüşünde, tüm devrimcilerin düşlerini taşıyor.

Biz Leninistler, İstanbul'un değişik bölgelerinde yaptığımız yazalamalarla, Ölüm Orucunun sürdüğünü, yoldaşlarımızın yalnız olmadığını gösterdik herkese. Zafere kadar sürecek olan bu büyük yürüyüşte yüreğimiz daima onlarla birlikte olacak.

İstanbul'dan Leninistler

Tokat'ta Ölümsüzleşen Gerillalar Toprağa Verildi

*Haber salın
cellatlarım
Sevinmesinler boşuna*

*Haber salın cellatlarım
vurmuşlar ama
ölmedim ben
kabuk bağlamadı
daha yaram
ama olsun
buyurup gelsinler*

*Haber salın
Cellatlarım
ölmedim
gene beklerim*

**Ergül Çiçekler
Mart 2004**

29 Eylül tarihinde Tokat kırsalında devlet tarafından katledilen DHKP/C gerillalarından üçü, Sebahattin Yavuz, Devrim Ağırman ve Mustafa İşeri; Küçükarmutlu Cemevi'nde yapılan törenden sonra 2 Ekim tarihinde Cebeci Mezarlığı'nda ölümsüzlüğe uğurlandılar.

Kalabalık bir kitle tarafından ölümsüzlüğe uğurlanan gerillaların cenazesine, Gazi Mahallesi'nden Mücadele Birliği okurları da katıldı. "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganıyla ölümsüzlüğe uğurlanan gerillalar, devrim için yaşamını ortaya koyanları, emekçi halkın nasıl bağrına bastığını gösterdiler.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

Gazi Mahallesi'nden Mücadele Birliği Okurları

“5 Gerilla Öldürürler, 105 Gerilla Dağa Çıkar”

29 Eylül günü Tokat ili Yağmurlu Beldesi kırsal alanında DHKC gerillaları ile askeri güçler arasında çıkan çatışmada birlik komutanı Sebahattin Yavuz, komutan yardımcısı Songül Koçyiğit ve savaşılar D.Devrim Ağırman ile Mustafa İşeri ölümsüzleştiler. Daha sonra yapılan açıklamaya göre gene DHKP-C’li olan Salih Çınar da katledildi. Bu olaya ilişkin 9 Ekim tarihinde bir basın açıklaması düzenleyen Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, DHKP-C savaşılarının katledildikten sonra da nasıl işkenceye maruz kaldığını resimler ve anlatımlarla gözler önüne serdi.

“Çatışma sonucu katledilen devrimcilerin morgdaki görüntüleri, başka hiçbir isim konulmayacak denli canilik örneğidir. Hemen hemen hepsi kırılan veya kopartılan el ve ayak parmakları, kesici aletlerle yüzülen deriler, sigara yanığına benzeyen onlarca yanık izi, her vücuttaki onlarca kurşun izi ve kurşunlarla kopartılan göğüsler bir çatışmanın değil, katillerin ruh hallerinin yansımısından başka bir şey değildir.”

Denilen açıklamada avukatların da konuşmasının ardından Devrim Ağırman’ın babası Niyazi Ağırman’ın sözleriyle basını bilgilendirme toplantısı sona erdi.

“(…) Bugün 5 gerilla öldürürler, 105 gerilla dağa çıkar. Kızı devrimciydi, gerillaydı. Onu çok seviyorum, onunla gurur duyuyorum. Kızım benim göğsümde kızıl bir madalyadır; ölene dek onu göğsümde taşıyacağım. Kanı yerde kalmayacak. Selam olsun alnında yıldızlı bere elinde mavzeriyle Tokat dağlarında çarpışan gerillalara! (...)”

Tekirdağ F Tipi Cezaevi’nde Tutsaklara Saldırı

Tekirdağ F Tipi Cezaevi’nde kalan devrimci tutsaklardan Hıdır Canpolat, Erkan Altun, Alican Erkal, Yüksel Okuyucu, Mehmet Sarar, Fahri Türk ve Erdiç Yücel, yaptıkları açıklamada, 17 Eylül 2004 günü, Tekirdağ 1 No’lu F Tipi Cezaevi’nden, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi’ne götürülen devrimci tutsakların, mahkeme gidiş ve dönüş sırasında görevli askerlerin çeşitli psikolojik ve fiili saldırısına uğradıklarını bildirdiler. Tutsaklar, askerlerin her bahanele tutsaklara küfür etmenin, tehdit savurmanın yanı sıra, mahkeme önünde tutsakları saatlerce ring arasında bekleterek, tuvalet, ısınma ve havalandırma gibi giderilmesi zorunlu ihtiyaçları birer işkence aracı haline getirdiklerini açıkladılar.

Saatlerce ring aracında havasız bekletilen devrimci tutsakların, cezaevine dönüş sırasında araçtan hemen indirilmediklerini, yaklaşık 100 askerin ellerinde coplarla birlikte bir koridor oluşturmasının ardından beşer dakika arayla indirildiklerini ve arama mahalline götürüldüklerini, bu sırada kimi tutsakların coplu askerlerden oluşan koridorun ortasında bir süre bekletilmek suretiyle gözdağı verilmeye çalışıldığını belirten tutsaklar, mahkeme dönüşündeki rutin uygulamada yeri olmamasına rağmen, tutsakların kollarına girilerek arama mahalline sokulduklarını ve arama odasına da yine rutin uygulamada yeri olmadığı halde jandarmaların doluştuğunu bildirmişlerdir. Açıklamada bazı tutsaklara arama mahallinde yere serilen bir gazete üzerinde soyunmalarının, bazılarının yere çökmeleri ya da ayaklarını kaldırmalarının dayatıldığı yer almaktadır.

Devrimci tutsaklar, söz konusu faşist dayatmalara boyun eğilmediğini ve üst aramasının rutin biçimde yapılmasının sağlandığı belirtilmiştir.

Devrimci tutsaklar açıklamalarını, F Tipi tabutlukların kapatılması talebiyle sürdürülen Ölüm Orucuna, Tek Tip Elbise ve zorla çalıştırma dayatmaları başta olmak üzere, hapisanelerde gelişen ve gelişebilecek tüm saldırılara karşı kamuoyunu uyararak olmaya ve devrimci tutsaklarla eylemli dayanışmaya çağırarak bitiriyorlar.

ULUCANLAR KATLIAMI İKİTELLİ’DE PROTESTO EDİLDİ

1999’da Ulucanlar Cezaevi’nde devlet 10 devrimci tutsağı katletti. Bu katliamı protesto etmek için İkitelli’de içinde Mücadele Birliği, Atılım ve İşçi Gazetesi’nin bulunduğu bir devrimci birlik oluşturuldu.

26 Eylül Pazar günü saat 20:00’da İkitelli postanesi önünde başlayan meşaleli eylemde “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük/İkitelli Devrimci Birlik” pankartı açıldı. Kitle, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Tek Tip Elbise Giymeyeceğiz”, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür” sloganlarıyla 20 dakika yürüdü ve etrafta toplanan eylemi ilgiyle izleyen halka, Ulucanlar’daki katliam ve yapılan eylemin amacı anlatılarak eylem son buldu. Ara sokaklara dağılan bir grup ise “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist”, “15. Yılında Leninist Saflara”, “Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Remzi Aydın Yalnız Değildir” sloganlarını atarak bir müddet yürüdü.

**Y.E. Mücadele Birliği/
İkitelli**

FİLİSTİN DEVİRİMİ'NİN GERÇEK DOSTLARI

2. İntifada, Filistinlilerin kendi deneyimleriyle, “Kurtuluş İntifadası”, 5. yılına girdi. 28 Eylül 2000 yılında, Sabra ve Şatilla katliamlarının baş sorumlusu kasap Şaron’un yüzlerce silahlı koruma eşliğinde Harem-ül Şerif’i ‘ziyaret’ etmesiyle patlak veren 2. İntifada, bugüne dek 4 bine yakın Filistinli’nin yaşamına mal oldu.

100 günde İntifadayı ezeceği sözüyle başbakanlığa gelen Şaron, Filistin Devrimi karşısında aciz kaldıkça, adeta çıldırıyor, gözü dönüyor. Bu ruh hali sadece Şaron’u değil, tüm Siyonist yöneticileri ve destekçisi emperyalistleri de sarmış durumda. Yüzlerce nükleer füze, binlerce akıllı füze ve zırhlı helikopterlerle, binlerce tankla kuşattıkları Filistin halkı, bu muazzam devlet aygıtının üzerinde yükselttiği temel taşı, altından çekip alıyor. Tanınmış bir İsraili yazara göre durum şu: “İsraililerin çoğu artık iki devletten başka alternatif olmadığını görüyor, ancak bu bilinçlenme henüz siyasi değişiklik getirmedir.”

İki devlet. Bir yanda Filistin, diğer yanda İsrail. Ama bu, siyonizmin temeline vurulmuş en büyük darbe değil mi? O siyonizm ki, Sina Yarımadası’ndan Ürdün Vadisi’ne kadar, bütün o “kutsanmış topraklar”ın, yalnızca Yahudilere ait olabileceğini söylemiyor muydu? Siyonizm böyle bir darbenin altından kalabilir mi, bilinmez. Bu yüzden Şaron ve destekçisi ABD, Filistin Devrimini boğmak için ellerini çabuk tutmaya bakıyorlar. 5. yılında İntifada, çok daha kanlı olaylara sahne olacak. Filistin halkını daha büyük acılar bekliyor. Fakat, buna rağmen, Filistin Devrimi, 2. İntifadayla birlikte, kendi önündeki engelleri yıka yıka, ulusal-sınıfsal bir kurtuluşa doğru adım adım ilerliyor.

Birinci (taşlı) İntifada, hemen bütün gerilla güçlerinin ve lider kadroların sürgünde olduğu bir dönemde, halkın yaratıcı ve cesaret dolu atılımıyla yaratılmıştı. Süregiden siyonist baskılar, aşığılamalar, azap derecesine ulaşan yoksunluklarla dolu mülteci kampı yaşamına karşı halk, yaşam hakkı ve özgürlük için 1987 sonunda taşlarla kuşanmıştı. 93 yılında imzalanan Oslo Anlaşması’na dek Taşlı İntifada, ulusal ve devrimci örgütler (FHKC-FDKC-El Fetih) tarafından yönlendirildi. 2. İntifada hareketine ise, Hamas ve İslami Cihad gibi dinsel gerici eğilimler ortak oldular. Filistinlilerin deyimiyle, bu durum “ulusal birliği bozdu.” Fakat, esas nokta gözden kaçıyor. Söz konusu Filistinlilerin ulusal birliği, 93 Oslo Anlaşmasıyla, artık bir daha canlanmamak üzere yitirilmiştir. İhanet, burjuva sınıftan geldi, Arafat’ın önderlik ettiği burjuva Filistin hareketinden. Ama bu ‘iharet’, bir anlık bir göz kararmasının, uzun süren savaş yorgunluğunun, konformizmin vs. eseri değildi. Bu ihanetin kökünde, derin tarihsel ve ekonomik nedenler vardı. Filistin’in

devrimcileri bunu biliyor. Leninistler

de bunu her zaman dile getirdiler. Ama, Filistin adına, Arafat’ı desteklemekten başka söyleyecek sözü ve pratiği olmayanlara, yani Türkiye’nin şu “rüzgar gülleri”ne, bunu bir kez daha hatırlatmakta yarar var.

Arafat ve Ayın Karanlık Yüzü

Arafat önderliğindeki El-Fetih’in bugüne dek üç önemli dayanağı bulunuyordu: Gericici Arap rejimleri, dışarıda emperyalizmin dolaylı ilişkileri ve içeride burjuva Filistinlilerin dolaysız desteği. Bu üçlü destek, son 35 yıldır Arafat’ı Filistin ulusal mücadelesinin temsilcisi durumuna getirmişti. Otuz beş yıl sonra, bu üçlü destek ne durumda?

Gericici Arap rejimleri El-Fetih’i, kendi topraklarına da göz diken İsrail siyonizme karşı desteklediler. Fakat bu tutumları her zaman iki yüzlü oldu. Bir yandan FKÖ’ye kapılarını açarken, diğer yandan Filistin kurtuluş mücadelesinin tüm devrimci yönlerini törpülemeye çalıştılar. Bu amaçla katliam yapmaktan bile geri durmadılar. Bu katliamların en korkuncu, 1970’te, tarihe “Kara Eylül” olarak geçen olaydır. Ürdün ordusu, kendi topraklarını İsrail’e karşı saldırı üssü olarak kullanan Filistinli gerillalara ve mülteci kamplarına karşı yaptığı operasyonda, binlerce Filistinliyi öldürmüştü. Bu yüzden, Filistinli devrimciler bayraklarının üzerine, “emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı” savaş sloganlarını yazıyorlardı. Devrimci Filistin örgütlerinin bu doğru tutumuna rağmen, Arafat, her sıkışık anda gerici Arap yönetimlerinin ipine sarılmaktan, hiçbir dönem geri durmadı.

Gericici Arap yönetimleri, ’91 yılından itibaren, Filistin mücadelesine karşı tutumlarında köklü değişimlere gittiler. ABD’nin Körfez Savaşı ve SSCB’nin dağılmasıyla, gerici Arap rejimleri İsrail’le arayı düzeltmenin yollarını aramaya başladılar. Taşlı İntifada sürecinde ekonomisi çökme noktasına gelen İsrail siyonist devletiyle kurdukları ticaret ilişkileri, siyonizme verilen açık çek anlamına geliyordu. Bu ekonomik ilişkileri son dönemde diplomatik, hatta askeri ilişkiler izliyor. Bugünlerde, bir Arap ülkesinin, MOSSAD’la işbirliği içinde, Filistinli liderlere karşı operasyon düzenlenmesine önyak olduğu söyleniyor. Bu ülkenin Mısır olması kuvvetle muhtemel. İsrail’le kavgalı Saddam’ın yerine gelen CIA ajanı Irak başbakanı İyad Allavi’nin BM açılışında İsrail büyükelçisiyle samimi görüntüler

vermesine kimse şaşırmadı.

Gerici Arap rejimleri yavaş yavaş Arafat ve burjuva El-Fetih'ten desteklerini çekerken, Filistinli örgütlerin son sığınağı Şam oldu. Ancak, Şam üzerinde ABD ve İsrail'in yoğun baskıları var. Amaç, Şam'da bulunan Filistinli liderlerin Tahran'a sürülmesidir. Böylece İsrail-ABD, Tahran'a karşı "terörizme destek" bahanesiyle askeri ve diplomatik faaliyetlere rahatça girişebilecektir. Arafat'ın arkasındaki son Arap destek de bu şekilde son bulmuş olacaktır.

Arafat liderliğindeki El-Fetih'in burjuva niteliği, onu sürekli emperyalizmle ilişki arayışlarına sokmuştur. El-Fetih, İsrail'in esas destekçisi ABD'yle de geçmişten bu yana ilişki içinde olmuştur. 1973'de Hassip Sabbah isimli, Arafat'ın arkasındaki multi milyoner Filistinli, zamanın Pensilvanya valisi William Scranton'un eşliğinde, bir çok kez CIA ve ABD yönetimiyle gizli toplantılar yaptı. Daha o toplantılarda, bugünün Gazze ve Batı Şeria'ya sıkışmış Filistin yönetimi şekillendi. Filistin halkının göstereceği tepkiden korkulduğu için, bu toplantılar hep gizlendi.

Diaspora (sürgün)'daki Filistin burjuvazisinin yardımlarıyla, zaman zaman ABD'nin ve AB'nin desteğini alan Arafat, bugünlerde ABD tarafından öksüz bir çocuk gibi sahipsiz bırakılıyor. ABD başkanı Bush, "Halkına yararı olmayan liderlerden AB desteğini çekmelidir." derken, Dışişleri Bakanı Powell, "Arafat'ın gücü sıfırlanmalıdır" fetvasını veriyor. Bu sözlerden güç alan İsrail, Arafat'ın Ramallah'taki karargahına, giderek daralan bir abluka uyguluyor. Evrensel gazetesine konuşan FDKC yöneticilerinden Osame el Tamimi; "İsrail ve ABD,

bugüne kadar Arafat'a alternatif bir isim ortaya çıkaramadıkları için, önlerinde hiçbir engel olmadığı halde onu öldürmediler" diyor.

Vurgulamak gerekir ki, Arafat önderliğinin aşılabilmesinde, Filistinli devrimci örgütlerin de önemli bir rolü var. FHKC-FDKC gibi marksist yönelimli, sosyalizmi hedefleyen örgütler bile, bir taraftan Arafat'ın ikiye bölünmüşlüğüne dikkat çekerken, diğer taraftan, "Arafat uluslararası arenada Filistin halkının temsilcisidir... Bütün Filistin, ona yönelecek bir saldırının karşısında duracaktır" diyebilmekte.

Filistin kurtuluş mücadelesinin Arafat'a bu derece mahkum oluşunda anlaşılır bir yan var. Çoğu sürgünde ve mülteci kamplarında yaşayan 5 milyonluk bir küçük ulusun, ABD gibi emperyalist bir devri arkasına alan İsrail'e ve onun son derece modern araçlarla donatılmış ordusuna karşı azafta destek bulmasından geçiyor. Dünya halklarının bugüne kadarki büyük desteği olmasaydı, siyonist İsrail Filistin halkına karşı dizginsiz bir katliama girişir, sürgünlerle bu halkı yok etmeye çalışırdı. Filistin Devrimi uluslararası arenada kendisini temsil edecek bir önderlik boşluğunu yaşıyor. Burjuva Arafat, kendi çapı ölçüsünde bu boşluğa gelip oturuyor.

Şimdi gelelim, Arafat'ın temsil ettiği El-Fetih'in burjuva sınıflarla, hatta İsrail sermayesiyle olan ilişkilerine... Bu sorun aydınlatılmadan, bugün Filistin Devriminin ve Kurtuluş İntifadasının karşılaştığı açmazlar anlaşılabilir.

El-Fetih ve Arafat'ın Karanlık Burjuva İlişkileri

Bu ilişkiler hiç de yeni değildir. El-Fetih'in kuruluş yıllarına, 50'li yıllara dayanıyor. Yani, hareketin Kuveyt'teki doğuş dönemine. El-Fetih'in kuruluşunda kilit rol oynayan beş lider, Kuveyt kraliyet ailesiyle, Filistin topraklarındaki burjuvaların ilişkilerine aracı oluyorlardı.

Arafat'ın en başta gelen destekçisi, bir dönem ABD'de büyükelçilik yapan Kuveytli zengin işadamı Talat El-Hüseyni oldu. Diğer finansörler ise şunlardı: Büyük bir yatırım fonu yöneticisi Muhsin El-Katan; Arap dünyasındaki en büyük banka olan Arap Bank'ın başkanı Abdül-

Mecid Şaman; şimdiki Filistin yönetiminin bir önceki başbakanı, en zengin Filistinlilerden sayılan Mahmud Abbas (Ebu Mazen)

El-Fetih'in Diaspora'daki burjuvalarca, daha en baştan kuşatılmış olması, Filistin Devrimi karşısındaki ikircikli tutumlarını belirledi. İsrail siyonizmine karşı yürütülen silahlı mücadele, Filistin topraklarında FHKC-FDKC gibi marksist yönelimli örgütleri ön plana çıkarınca, ulusun önderliğini elinden kaçırmanın için El-Fetih, silahlı mücadelenin başına geçti. Ebu Cihad gibi, El-Fetih için de burjuva önderliğe karşı çıkanlar ise, bizzat MOSSAD tarafından ortadan kaldırıldı. El-Fetih'in yöneticilerinin burjuva karakteri, 1. İntifada'nın sonunu getiren Oslo sürecine dek, geniş halk kitlelerince kavranamadı. Oslo'dan sonra, El-Fetih'e egemen olan burjuva sınıfın, nasıl da ihanet içinde oldukları, tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. İhanetin boyutu, İsrail ile Filistinli burjuvalar arasında, artık resmîyet kazanan, saklanamayan ekonomik bağımlılık ilişkilerinde çok net görüldü.

Filistin topraklarında burjuvaziyi, diasporadaki burjuvalardan ayrı olarak, İsrail burjuvazisinin taşeronluğunda palazlandı. Geçmişte bir çok Arap ülkesinde İsrail yatırımları ve malları boykot edilirken, Filistin topraklarındaki İsrail yatırımları sürekli büyüyordu. ABD, İsrail ve Filistinli burjuvaların katılımıyla, bir çok yerde, emeğin en azgın sömürsününün yaşandığı "Serbest Ticaret Bölgeleri" kuruldu. Bugün, işgal altındaki topraklarda, İsrail şirketlerine bağımlı bir ekonomi, oluşmuş durumda. Tekstil ve giyim üzerinde odaklanan, Filistin ekonomisinde, bu alanda, 1999 verileriyle, 1.600 firma bulunmaktaydı ve %80-90'ı, İsrail şirketlerine fason üretim yapıyorlardı.

'93 Oslo Anlaşması'ndan sonra, Filistin yönetimin önde gelen isimlerinin hemen hepsinin, İsrail sermayesiyle işbirliğinin etkin kişileri olması, bu topraklardaki sermaye birikimini hızlandırmakla kalmadı, tekeli bir egemenliğin temelleri de atıldı. Arafat'ın çevresinde kümeleyen isimler, başta çimento, çelik, petrol ve gıda olmak üzere, bir çok alanda tekeli konuma yükseldiler.

Petrol tekelinin başında, Arafat'ın baş danışmanı olan, Muhammed Raşid adıyla bilinen Halid Selam bulunuyor. Se-

lam, Batı Şeria ve Gazze'nin tüm petrol ihtiyacını karşılamak için, İsraili Dor şirketiyle anlaşma imzaladı. Petrol şirketi Dor'un yöneticisi, Taşlı İntifada'nın bastırılması görevinde yer alan bir subay, Samuel Goren. Filistin güvenlik güçlerinin görevlerinden biri de, Gazze ve Batı Şeria'daki petrol istasyonlarının, Dor dışındaki şirketlerle petrol işi yapmasını engellemek. Selam, aynı zamanda çimento tekeli de elinde bulunduruyor. Elbette, Nesher adlı bir İsrail şirketinin taşeronu olarak. Nesher, Selam'la birlikte, bugünlerde inşa edilen Utanç Duvarı'nın çimentosunu sağlıyor. Filistin ülkesini fiilen aşılmaz engellerle parçalara bölen bu Utanç Duvarı'nın çimentosu, Filistinli burjuvalardan geliyor.

Bilgisayar alanında tekel olan ve Filistin yönetiminin tüm bilgisayar-iletişim işlerini tek başına yapan bir Mısır şirketinin sahibi, Arafat'ın kabinesinde bir bakan, Nebil Şadt. İnşaat sektöründeki kum ve çakılların sağlanmasında tekelci güç kimde dersiniz? Geçen Temmuz ayında, görevinden alındığı için ortalığı karıştıran Gazze güvenlik şefi Muhammed Dahlan'da ve bir önceki başbakan Mahmud Abbas (Ebu Mazen)'da; tüm Gazze ve Batı Şeria'nın reklam işleri, onun şirketine ait.

Ve Cemil Tarifi'de; Yahudi yerleşimcilerin inşaat işlerini yapan, Filistin'in en büyük inşaat şirketinin sahibi. 93 yılında El-Fetih'e katılana dek, Filistinli savaşçıların defalarca suikast girişimlerine hedef olan bu alçak, şimdi Arafat'ın bakanı olarak, koruma altında.

Diaspora (sürgün) döneminde, halkın gözlerinden gizlenebilen Filistinli burjuvaların bu işbirliği, Oslo Anlaşması sonrası, kurulan Filistin Yönetimi'ne doluşan burjuvalar sayesinde, işte böyle apaçık bir nitelik aldı. Filistin halkının özgürlük özellikleriyle, yönetimdeki burjuvazi arasında, artık uzlaşmaz bir noktaya varan çelişkiler oluştu. Burada sorun, kimilerinin tarif ettiği gibi, Filistin yönetiminin yolsuzluk ve rüşvete bulaşmış olması değildir. Yolsuzluklar ve rüşvet, buzağının görünen yanı. İsrail ve Filistin burjuvaları, birbirlerinin varlık koşullarını güçlendiriyorlar. İsrail sermayesi, çoğu zaman yüksek teknoloji ürünlerini ihraç ederken, işte bu ilişkiler sayesinde sömürme imkanı bulduğu Filistin'in ucuz emek-gücünü kullanıyor. Üstelik, İsraili bir işçiye ödediği ortalama ücretin, sadece üçte bir oranını Filistinli işçiye ödeyerek. Böyle bir alışverişte, Filistinli burjuvalar ceplerini dolduruyor. Ve, işgalin sürmesi, Filistin topraklarında, apartheid türü ırkçı bir rejimin hüküm sürmesi, böylesi bir kar alış-veriş için uygun zeminin devamını sağlıyor. Atılım gazetesine konuşan FHKC'li Wadia Abu Hani'nin dediği gibi: "Filistin, işbirlikçi burjuvazisi İsrail işgalinden faydalanıyor. İşgalin sürmesinden rahatsız değil." Bizim, "rüzgar gülü" ortalama solumuz, eğer bu sözlerden bir şeyler anlıyorlarsa, artık Arafat'ı destekleme eylemlerine girişmezler; tabii, olaylardan öğrenme yeteneklerini tümüyle kaybetmemişlerse.

İşler bu aşamaya vardıkdan sonra, Filistin Devrimi'nin önünde, yalnızca ulusal bir kurtuluşu hedefleyen bir adım olduğunu kim iddia edebilir. Filistin Devrimi, atacağı ilk adımda kendi burjuvalarını alaşağı edip, devrimin önderliğini emekçi sınıflar ele geçirmezse, kendini yeni açmazların içinde bulması kaçınılmaz olacaktır. Filistin Devrimi, ulusal-sınıfsal bir rotaya 2. İntifada ile birlikte girmiştir. r

ZAFERE KADAR DEVRİM

Son nefeste dahi beyaz bayrak çekmeyi yahut teslim olmayı biran olsun düşünmeyen bir halk, Filistin halkı...

Yıllardır İsrail siyonizmine karşı taşıyla sapanıyla, direniyor. Ama teslim olmuyor.

Toprakları kanla besleniyor. Ama teslim olmuyor.

Tüm hayatları yakılıyor, yıkılıyor. Ama teslim olmuyor. Savaşıyor...

İşgal altında olan Filistin halkının toprakları İsrail tarafından her gün bombalanıyor. Tutsak düşen Filistin'li savaşçılar İsrail askerleri tarafından zindanlarda en ağır işkencelerden geçiriliyor. Filistin haritalardan silinmeye çalışılıyor. Filistin topraklarının belli kesimlerine duvar örüldü. Tüm bu baskılar, Hitler faşizmini anımsatıyor. Ortadoğu'nun en yiğit savaşçılarının çıktığı bu topraklarda şu anda kanla katliamla yoğrulmuş yıllara rağmen küçücük eller, İsrail askerlerine karşı kocaman taşlar taşıyor. Kimisi oç alma ruhuyla, kimisi devrim ruhuyla... Filistin halkı savaşıyor.

2. İntifada'nın 4. yıldönümünde dünyanın bir çok ülkesinde Filistin'i desteklemek amaçlı eylemler gerçekleştirildi. İstanbul'da çeşitli platform, dernek, dergi çevreleri ve kitle örgütleri tarafından gerçekleştirilen eylem Levent Metro önünde başladı. 25 Eylül Cumartesi günü saat 11.30'da Levent Metro-Plazalar çıkışında toplanan yaklaşık 400 kişilik bir kitle İsrail Konsoloslugu'na doğru yürüyüşe geçti. Bizler de Mücadele Birliği okurları olarak eylem içindeki yerimizi aldık. Kitle, "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Siyonist İsrail, Filistin'den Defol" sloganları ile İsrail Konsoloslugu'na doğru yürümeye başladı. Konsolosluk önüne varmadan bir grup çevik kuvvet polisi tarafından önümüz kesildi. Eylemi düzenleyen "Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu" olduğundan, basın açıklaması için gösterilen yerde basın açıklamasını gerçekleştirdik. Okunan basın açıklamasından sonra Grup Yorum ve Grup Vardiya'nın türküleriyle eylem sona erdi.

İstanbul'dan Bir Okur

KAFKASYA'DA KIRILGAN DENGELER

Ayyaş Rus ayısı Yeltsin'in başını çektiği karşı-devrimci güruh, SSCB'yi hukuk dışı yolla dağıttığında, yetmiş yıl boyunca kardeşçe bir arada yaşamış halkların kanlı bıçaklı hale gelmesi şaşırtıcı gelebilir. Ama dünyanın tanık olduğu bir gerçekliktir bu. Kimileri için şaşırtıcı bir gerçeklik.

Gorbaçov'un ünlü glastnost ve perestroika'sı ile birlikte, saklandığı deliklerden çıkan karşı devrimciler, emperyalistlerle işbirliği halinde, halkları birbirine düşürecek girişimlerin altyapısını oluşturmaya çoktan başlamışlardı bile. Peş peşe tüm Sovyet cumhuriyetlerinde, özerk cumhuriyetlerinde, hatta özerk bölgelelerinde bile, milliyetçi "Halk cepheleeri" kuruluverdi. Bu "Halk Cepheleeri"nin misyonu, SSCB'de ayrılıkçı rüzgarlar estirmek, SSCB'yi parçalamak ve karşı-devrim için uygun bir ortam yaratmaktı. Baltık Cumhuriyetlerinin (Letonya, Litvanya ve Estonya) başını çektiği bu yönelim, kısa sürede, ülkedeki karşı-devrimciler için bir merkez işlevi gördü. Azeri-Ermeni savaşını çıkarma başarısını göstermekle, önemli bir başarı da elde ettiler. Kızıldor'dun sert müdahalesi ile olaylar duruldu.

Dikkatli bir gözlem, bu "Halk Cephesi" taktiğinin, daha sonraları emperyalistlerce hemen her yerde kullanıldığını ortaya çıkarır. Miloseviç'in devrilmesi, Gürcistan'da Saakaşvili'nin başa geçirilmesi... Çok daha önceden Romanya'da Çavuşesku'nun öldürülmesi... Ve hatta Polonya'da Leh Walesa'nın başı çektiği Dayanışma Hareketi'nin karşı-devrimi... Tüm bunlar, mali açıdan emperyalizm tarafından desteklenen, maddi açıdan ise ülke içindeki karşı-devrimcilere dayanan; satın alma, rüşvet, şantaj... her türlü yolu kullanarak bir karşı-devrimci hareket yaratmayı amaçlayan girişimlerdi. Ve bu uğursuz girişimlerin meyveleri de elbette kanlı olacaktı.

Dünyanın her bir yanında kan döküldü bu yolla. Biçimleri farklı oldu. Nikaragua'da paramiliter çetelerdi, Afganistan'da şeriatçı tosuncuklar; Yugoslavya'da paralı UÇK askerleri, Polonya'da "işçi sendikası"; Sovyetler'de "Halk Cepheleeri". Sonuçta hepsi aynı mantığın ürünüydü bunların. Farklılıklar, ülkenin koşullarına göre farklılıklar taşıyorlardı.

Bu girişimlerin etnik açıdan tam bir cümbüş teşkil eden Balkanlar'da ve Kafkas-

Transkafkas bölgesinde kanlı çatışmalara ve sürgit sorunlara yol açması kaçınılmazdı elbette. Emperyalistlerin amaçlarından biri de buydu. Hatta bu, en büyük Sovyet Cumhuriyeti olan Rusya söz konusu olduğunda, ABD tarafından yüksek sesle dile getiriliyordu. ABD senatosu, Rusya Federasyonu'nun dağıtılması gerektiği yollu tartışmalara sahne olmamış mıydı? Şu halde özellikle Kafkas-Transkafkas bölgesi, etnik temele dayanan çatışmalar için belki de laboratuvar misyonu görecekti.

Çeçenya Savaşı, Abhaz-Gürcü savaşı, Güney Osetya'nın bağımsızlık mücadelesi, Azeri-Ermeni savaşları, sınırsız terör eylemleri, Acarya gerginliği... Bölge bir türlü durulmadı.

Büyük Gürcistan?

Rusya'nın kuşatılması ve gücün düşürülmesi doğrultusunda çıkarılan ve Rus karşı-devriminin de dört elle sarıldığı Çeçenya savaşı devam ederken, on yıldır "toprak bütünlüğü"nü yitirmiş olan Gürcistan'da ilginç gelişmeler yaşanmaya başladı. Orta Asya'da elde ettiği üsler vasıtasıyla bölgeye sızmış bulunan ve Azerbaycan ile yakın ilişkileri bulunan ABD, Yugoslavya'da Miloseviç'e karşı yaptığı darbenin (onlar buna "kadife devrim" diyor) bir benzerini Gürcistan'da tezgahlamaktaydı. Gürcistan'ın ihtiyar kurdu karşı-devrimci Şevardnadze miadını doldurmuştu. Şimdi yerine, eğitimini ABD'de yapmış olan Saakaşvili getirilecekti. Tıpkı yine eğitimini Batı'da yapmış olan İlham Aliyev'in Azerbaycan'ın başına geçmesi gibi.

Seçimlerden Şevardnadze galip çıktı. Hile söylentileri, satın alınmış "Saakaşvili yandaşları"nın sokak gösterileri ve... Şevardnadze'nin istifası. Böylelikle Saakaşvili'nin yolu açıldı. Seçimler yenilendi ve zat-ı muhterem, seçimleri kazandı. Başa geçemez de Rusya'ya karşı sert açıklamalar yapmaya koyuldu. Hatta iş, Ağustos ayında, "Rusya ile savaşa çok yakınız" sözlerini sarf etmeye kadar vardı.

Saakaşvili, meclis başkanı Burjanadze gibi, ABD'nin has adamı olarak, geçti işin başına. Gürcistan'dan fiilen kopan Abhazya, Acarya ve Güney Osetya'yı dize getirmek, "ülkenin birliğini sağlamak", bir bakıma büyük Gürcistan'ı kurmak istiyordu. Acarya'da Abaşıtz'e devirerek bir başarı elde etti. Şimdi sıra belalı ikiliye gelmişti. Ama burada işler zordu. Zira Acarlar, Müslüman Gürcüler idi. Oysa Osetler ve Abhazlar Gürcü değil. Osetler, Rusya Federasyonu'nun bir parçası olan Kuzey Osetya ile birleşmek istiyor. Abhazlar ise, 12 yıl önceki savaştan galip çıkmanın gücüyle Tiflis'e kafa tutuyorlar. Saakaşvili'nin tüm sert çıkışlarına rağmen, bağımsızlıkta ısrar ediyorlar.

Beslan Olayı ve Tırmanan Gerilim Bu gergin ortam devam ederken Rusya Federasyonu'nun Kuzey Osetya bölgesinde, Beslan kasabasında bir ilkokul, şeriatçı karşı devrimcilerce basıldı. Bu kanlı olay

hala hafızalarda.

Asıl dikkat çeken yön, olayların ardından Putin'in yaptığı açıklamayı: "Terör odakları nerede olursa olsun, vuracağız". Bu açıkça, Tiflis yönetimine yöneltilmiş bir tehdit idi. Zira Gürcistan, Çeçenya'daki tosunukların Pankisi Vadisi'nde üslenmelerine çoktandır göz yumuyordu. Saakaşvili, savaş çıkırtkanlığını, bir savaş çıkarmak için yapmıyor. O ve tabii ki ABD, tüm hesaplarını Rusya'nın bu türden bir savaşa girmeye kalkışmayacağı üzerinden yapıyor. Rusya, bugüne kadarki tavırlarıyla, aslında bu beklentiyi doğrulamaktaydı. NATO'nun genişlemesi, Yugoslavya'daki gelişmeler, Irak, Orta Asya'da ve Transkafkas bölgesinde ABD üsleri... Tüm bu adımlar karşısında geri adım attı. Ama Beslan olayı sert bir çıkış için bir fırsattı. Ve Tiflis yönetimi, Ağustos ayındaki savaş çıkırtkanlığını yumuşatmak zorunda kaldı.

Ve Abhazya'da Seçim

Bu koşullarda Abhazya, 3 Ekim'de devlet başkanlığı seçimlerine gitti. Halihazırdaki Ardzinba'nın süresi doluyordu. Yerine birisi geçecekti: Başbakan Hadjimba (Ardzinba'nın çizgisinden gidiyor) veya "zengin işadami" Bagapşi (12 yıl önceki savaşın gazilerinin ve silahlı grupların desteğine sahip).

Seçimlerin Hadjimba'nın galip çıkması bekleniyordu. Ama

olmadı. Seçimlerin yenileneceği Gal bölgesi hariç, diğer bölgelerde 4 bin oy geride kaldı Hadjinba. Bu sonuç, herkes açısından bir sürpriz oldu. Ve hile söylentileri ortalıkta dolaşıyor.

Bu sonuçlar, Abhazya'nın geleceği açısından neler yaratacak, bilinmez. Bagapşi Tiflis'e mi yakınlaşacak, yoksa varolan çizgide ilerleyerek Rusya ile ilişkileri daha da geliştirmeyi mi seçecek, bunu ilerde göreceğiz. Abhaz yurttaşlarına Rus pasaportu verme uygulaması ve Suhumi-Moskova demiryolunun seçimlerden önce tekrar kullanıma açılması, Rusya ile Abhazya arasındaki siyasi ve iktisadi yakınlaşmayı ifade ediyor. Ve bu durum, niyetlerin ve tercihlerin ötesinde, koşulların ürünü. Bagapşi ya bu yönelime hız verecek ya da Tiflis'e yönelmeye kalkacak. Her iki şartta da, bölgedeki gerilim tehlikeli bir şekilde tırmanacaktır. Sık sık sınır çatışmalarının gündeme geldiği topraklarda daha geniş çaplı bir savaşın başlaması, kesinlikle önceden kestirilemez sonuçlar yaratır.

Olaylar hangi yönde gelişirse gelişsin, son yirmi yılın en önemli dersi, etnik-dinsel vb çatışmaların önlenmesinin, halkların kardeşçe yaşamalarının tek yolunun sosyalizm olduğudur. Aksi halde kırılğan dengeler üzerine kurulu kapitalist barışlar, iki savaş arasındaki kısa süreli molalardan başka bir şey olmayacaktır.

Antep'te KESK Mitingi

mitingine, bizler de Mücadele Birliği olarak destek verdik. Devletin son dönemlerde işçi ve emekçi sınıfına dayattığı Kamu Reformu Yasa Tasarısı, baskılar ve sıfır zam oranına karşı tüm yerelerde yapılan eylemlerin biri de Antep'te yapıldı. Antep'te 13:30'da Öğretmenevi önünden başlayarak İstasyon Meydanı'na kadar sloganlar eşliğinde yüründü. Bizler eyleme "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" yazılı dövizlerimizle katıldık. Katılımın yeterli oranda olmadığı mitingde coşku, diğer mitinglere oranla daha iyiydi. Bizler Mücadele Birliği olarak iktidar bilincini insanlara taşıyan sloganlarımızı alanda gür bir şekilde haykırdık. Sık sık "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Zafer Savaşın Emekçilerin Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganlarımızı attık. Miting, konuşmaların ardından müzik grubunun sahne almasıyla ve çekilen halaylarla sona erdi. Polisler, eylem dağıldıktan kısa bir süre sonra yine genç ve yeni olan 4-5 arkadaşımızı kimlik sorma bahanesiyle korkutmaya çalıştılar. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, "Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Çalışmalarımız tüm yoğunluğu ve hızıyla devam ediyor.

Antep'te Mücadele Birliği olarak çalışmalarımıza ve mücadelemize, baskılara, yıldırma politikalarına karşı devrim mücadelesine olan inancımız ve bağlılığımızla devam ediyoruz.

25 Eylül tarihinde düzenlenen KESK'in

Y.E. Mücadele Birliği/Antep

“KÜBA ‘da Özgürlüğü İliklerime Kadar Hissettim”

26 Eylül Pazar günü Taksim Ayışığı Sanat Merkezi’nde gazeteci şair Dursun Özden’in katıldığı “Yüzyılın Komünü: Küba” konulu bir söyleşi yapıldı. Dursun Özden, 1996 yılında Fidel Castro’nun 70. yaş günü dolayısıyla yapılan 200’ü aşkın ülkeden 2040 yarışmacının katıldığı öykü yarışmasında 4. olan bir yazar. Dursun Özden, Küba’ya bundan sonra gidip gelmeye devam etmiş ve Fidel ile kişisel dostluğu var. Küba’daki anılarını topladığı “Küba O Kadar Uzak Değil” adlı bir kitabı da olan yazar, aynı zamanda Türkiye’deki “Fidel” isimli çocukların bulunması bunların öykülerinin derlenmesi için de bir çalışma yürütüyor.

Dursun Özden, söyleşisine Küba’nın küresel bir abluka altında olduğunu söyleyerek başlıyor. “Biz de burada o dünyayı (sosyalizmi) yaratmak istiyoruz” diyor. “Küresel kültür abluğasına ve ekonomik abluğaya karşı direnen bir ülke var karşımızda... Bunun nedeni inadına bir sistemi ve üretim ilişkilerini diri tutmaları... Ulusal bir kültür bilinci var Küba’da. Direnmelerinin temelinde bu var.” diyor.

Yazar, daha sonra Küba’da yukarıda bahsettiğimiz öykü yarışmasının ödül töreninden bahsetti. Bu yarışmada Vietnamlı bir çocuğun birinci olduğunu ve Fidel’in ona ödülünü bizzat verdiğini; ödülü öyle resmi bir hava içinde değil, o çocuğun önünde diz çökerek onun saçlarını bir anne gibi saatlerce öpüp koklayarak verdiğini söylüyor. Yazar bu anı anlatırken sanki yaşıyor gibiydi ve salondakilerle birlikte onunda gözleri doldu, sesi çatallaştı.

Yazar Küba’nın, Latin Amerika’nın yumuşak karnını okşayan, uçaktan bakınca timsaha benzeyen bir yer olduğunu söylüyor. Biraz Küba tarihinden bahsettikten sonra yeni-

den bugüne dönüyor. Küba halkının “yalan söylemeyi bilmeyen bir halk” olduğunu söylüyor. Buna ihtiyaç duymadıklarını anlatıyor. Nazım’ın Saman Sarısı şiirinde anlattığı Küba’yı görüyor sanki insan; “yalansız hürriyetin eli / Fidel’in sıktığı el”. Dursun Özden, Kübalıların “yeni insan”ı yaratabildiklerini söylüyor. Toplumun çok örgütlü olduğunu, çoğunluğu kadınlardan oluşan komiteler olduğunu anlatıyor. Küba’da tıpkı Sovyetler’de ki gibi “emek kahramanları” olduğunu örneğin Leonar Perez Cabrera adlı bir kadının hızlı puro sarma rekoru kırarak bu ödülü hak ettiğini, bu tür “emek kahramanlığı” ödülleri için herkes için hazırlanan eğlence programlarında verildiğini söylüyor.

Yazar, Küba’da hiçbir evde fazlalık bir şeye rastlanmayacağını, hiç kimsenin ihtiyaç fazlası bir şeyi elinde tutmadığını söylüyor. Her çocuğun yalnızca iki defterinin olduğunu, her evde hane insanı sayısı kadar sandalye olduğunu vurguluyor.

Küba’da ortalama insan ömrünün 79 yaş olduğunu ve bunun tüm Latin Amerika ülkelerinden yüksek olduğunu söylüyor. Sağlık alanında Küba’nın çok ileride olduğunu, söylüyor. Çocuk felci aşısı yanında daha bir çok buluşla dünya tarihine geçtiklerini belirtiyor. Küba’dan gönüllü doktorların Sudan, Eritre vb. yerlere gönderildiğini aktarıyor. Anayasanın 1. maddesinin yönetim şeklini tanımladığını, 2. maddesinin sağlığa, 3. maddesinin eğitime ayrıldığını söylüyor. Küba’da 9 yıllık eğitimin zorunlu olduğunu, insanların ondan sonra meslek seçimine yönlendirildiğini belirtiyor. Granma gazetesinin 2. sayfasının halka ayrıldığını, halkın tüm şikayetlerini doğrudan buraya iletebildiğini ve Granma’da bir şey yer aldıktan hemen sonra bunun düzeltildiğini söylüyor. Köy komitelerinin toplantılar yaptığını, Fidel’in bunlara bizzat katıldığını, bir kenara çekilip sadece dinlediğini söylüyor.

Söyleşi soruların sorulması vb. ile devam etti. Özellikle Küba’nın bütün bu canlılığı, bütün bu işleri nasıl başardığı, hangi örgütlenmelerle bunun sağlandığı, komünist partisinin bundaki rolü soruldu. Dursun Özden bu soruya cevabında “ben burada doğrudan komünist partisini anlatmadım ama anlattığım şey zaten o” dedi.

Bütün bu kazanımların arkasında yatan şeyin ne olduğu böylece bir kez daha anlaşılmalı oldu.

Dursun Özden’in bir taksi şoförünün, kendisinin Türk olduğunu öğrendiğinde gülmeye başlamasını ve niye bu kadar güldüğünü sorduğunda şoförün İspanyolca “Aziz Nesin beni güdükliyor” demesini aktarması ise kahaahalarla karşılandı. Bu hem güzel bir espriydi hem de Küba halkının evrensel kültür düzeyinin ne kadar gelişmiş olduğunu gösteriyordu. Yine sorulan sorulardan birine verdiği karşılıktaki yazar Küba liderinin Nazım Hikmet’i tanıdığını ve okuduğunu söyledi.

Söyleşi bu türden sohbetlerle son buldu.

KALELERDE (FABRİKALARDA) SON DURUM

İşçiler yıldır fabrikalar kalemi-
yor. Bu kalede neler yapılmıyor ki;
örgütlenme çalışmaları, eylem ha-
zırlıkları... kısacası işçiler devrime kalele-
rinden hazırlanıyorlar. Gün geliyor kaleleri
özelleştiriliyor, gün geliyor kaleleri satılıyor,
gün geliyor kalelerinden çıkarılmak isteni-
yor işçiler. Özellikle son süreçte işçi cephesi-
ne yoğun bir saldırı söz konusu. Ama bu
saldırıları bizi şaşırtmasın. Eceli gelen it mi-
sali... bu saldırıları tek tek sıralamaya gerek
duyuyoruz çünkü işçilerin sitem ettiği konu-
lardan biri de TV'lerin bir sürü saçmalıklar
sıraladığı ama işçiler açısından hiçbir şey
yayımlamadıkları... İşçilere yönelik saldırılar
trajikomik cinsten. Aylık 1 milyon dolar kar
getiren bir fabrikanın satılması, daha iyi üre-
tim yapabilmesi için özelleştirilen fabrikalar,
özelleştirme sonrasında çalışan işçi sayısının
yarı yarıya düşürülmesi, işten atmalar, hak
gaspları vs. vs.

Sabahki programımızda "hangi fabrika-
daki hangi işçilerle sohbet edebiliriz" ni soh-
beti vardı. 15 aydır üretemeyen, 1-2 kez
TV'lere haber konusu olan inatçı kararlılı-
ğıyla, ruhları mücadeleyle dolu olan Sümer-
bank işçilerinde karar kıldık. Daha geniş bil-
gi alma umuduyla, yolumuz önce Teksif
Sendikası Bakırköy Şubesi'ne düştü. Sendi-
ka yöneticilerinden Temel beyle sohbete ko-
yulduk. Temel bey bizleri fabrikanın satıl-
ması konusunda aydınlattı.

Temel bey: "Sümer Holding A.Ş.'de iş-
çiler pantolon, gömlek, çorap, monti penye
haricinde her türlü kıyafet dikiliyor. Ürettik-
leri kıyafetler yurtdışında satışa sunuluyor.
Bu fabrikanın aylık 1 milyon dolar geliri
var. Sümerbank'ın Özelleştirme Yüksek Ku-
rulu (ÖYK) tarafından Doğa Madencilik'e

satışı uygulandı. Dağa Ma-
dencilik, Sümerbank'ı 44 mil-
yon dolara satın aldı. Satış iş-
lemleri henüz tam olarak ger-
çekleşmedi. Biz satışın iptali, işçilerin tekrar
işyerlerine dönüp üretim yapabilmeleri için
mahkemeye başvurup dava açtık. AKP hiç
yüzü kızarmadan sözde işçilerin yararı için
bir yasa çıkartacakmış. Yasaya göre işçiler
4 aydan az, 11 aydan fazla çalışamayacak-
lar."

Temel beyle kendimizi gülmekten ala-
mıyoruz. Bu nasıl bir sistemdir ki, karın tok-
luğuna çalışan işçilerle böylesine dalga ge-
çebiliyor. Acaba hiç mi çöküşünün şiddetini
hesaba katmıyor. Temel bey "Biz biz yönet-
meliyiz, üreterek, çalışarak" diyor. Türki-
ye'nin ABD ve IMF ile olan ilişkilerinden
biraz sohbet ettikten sonra çıkıyoruz yola.
Yarım saatlik bir yolculuktan sonra işçilerin
kalesine Sümerbank fabrikasına varıyoruz.
Fabrikada Teksif Bakırköy Şube Başkanı
Çetin beyi işçilerle sohbet ederken buluyo-
ruz.

Başkan: "Türkiye'deki bütün işçiler
kendi meselelerine duyarlı olmalı, sahip çık-
malılar. Ben 17 senelik sendika hayatımda
Sümerbank işçileri kadar kararlı, inançlı iş-
çiler görmedim. Bir çok fabrikada direniş-
ler, eylemler; protestolar oldu ama hepsi ki-
sa bir sürede saman alevi gibi yanıp söndü-
ler. Ama Sümerbank işçileri 15 aydır kararlı
bir şekilde hiç yılmadan eylemlerine devam
ediyorlar. 11 Ekim'den itibaren Bakırköy
Özgürlük Meydanı'nda açacağımız stand-
larla imza kampanyası başlatacağız. Topla-
dığımız imzaları da AKP merkezine verece-
ğiz. Ayrıca yine 11 Ekim tarihi itibarıyla
vardiyalı bir şekilde geceli gündüzlü fabri-
kayı terk etmeye eylemine girişeceğiz."

Başkan kısa bir konuşmadan sonra
işçi olduğundan kaynaklı kalkmak zorun-
da kaldı. Sohbetimize işçilerle devam e-
diyoruz. Bir işçi yukarıda da değindiği-
miz gibi burjuva medyanın ve basınının
vurdum duymazlığından şikayetçi. Şika-
yetini şu sözlerle dile getiriyor. "Televiz-
yonlar kadının birinin burnunu köpek
tırmalamış diye on dakika haber yaptılar.
Ama biz aynı gün de olmak üzere 15
aydır yoğun bir eylemlik içerisindeyiz
bir kez dahi yayınlamadılar." İşçi arka-
daşın bu sözlerine karşılık sınıflı bilinçli

başka bir işçi arkadaş iyi bir açıklama yapı-
yor.

"Eğer bu düzenin basını, yayını işçile-
rin eylemlerini, grevlerini protestoları ya-
yınlarsa kendi doğalarına aykırı bir şey
yapmış olurlar; kendi sınıfının aleyhine bir
şey yaparlar."

İşçilerle olan sohbetimiz uzadıkça uzu-
yor. İşçilerin ekonomik talepleri karşısında
sendikalar önemli bir yer alıyor. Tabi bu ko-
nu Sümerbank işçileri açısından da böyle.
Konu sendikalara gelince işçiler yumuyorlar
gözlerini, açıyorlar ağızlarını. İşçiler ciddi
anlamda sendikaların pasif kaldıklarını, işçi
mücadelesinde yetersiz olduğunu söylüyor-
lar. İşçilerle sohbet ederken bir gerçekliğe
tanık oluyoruz. Bizim Temel beyle güldüğü-
müz 4 aydan az, 11 aydan fazla işçiler çalış-
tırılmayacak meselesine bakın işçiler ne di-
yor?

"Türk-İş Başkanı 'sizlerin yeni yasadaki
yararlanabilmeniz için elimden geleni yapı-
cağım' diyor." Yani burada açıkçası sendika
başkanlarının işçiler açısından ne rol oyna-
dıklarını tartışma konusu dahi yapmamak
gerektiği düşüncesindedir. Ama işçiler sendi-
kaları sadece bir araç olarak görüyorlar.
Bir işçi arkadaşın Türkiye'deki sendikalizm
hakkında söylediği bir cümle sendikal hare-
keti net bir şekilde açıklıyor. "Sendikalar iş-
lerini yapıyor!"

Sümerbank işçileri ses getirecek her
türlü eylemlere girişebilecek güçte oldukla-
rını, eğer ciddi anlamda sonuç alıcı eylemle-
re girilirse, Türkiye işçi hareketi açısından
iyi deneyimler yaratabileceklerini söylüyor-
lar.

İşçi sınıfı açısından eylemliklerin gide-
rek devrimleşecek yönde olduğunu görü-
yoruz. Sümerbank işçileri kararlı; bizler de
Mücadele Birliği dergisi olarak onların bu
davalarının takipçisi olacağımızı, geceleri
gündüzleri onların yanında geçireceğimizi
belirttikten sonra sıcak, güven veren el sı-
kıymalarıyla çıkıyoruz kaleden.

Mücadele Birliği dergisi olarak fabrika
fabrika dolaşıp işçilerin, sahip oldukları ruh
halini her sayımızda siz okurlarımıza aktar-
maya devam edeceğiz.

“Sosyal Devlet Devrimle Gelecek”

İzmir'de 7 Ekim 2004 tarihinde gerçekleştirilen otobüs zamlarına ilişkin Mücadele Birliği Platformu tarafından Kemeraltı girişinde 8 Ekim Cuma günü saat 12.00' de bir basın açıklaması yapıldı.

“Zamlar Geri Çekilsin! Mücadele Birliği Platformu” pankartının ve “Otobüs Zamları Geri Çekilsin”, “Bütün İktidar EmegİN Olacak”, “Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün” dövizlerinin açıldığı eyleme, İzmir halkları yoğun ilgi gösterdi.

Basın açıklamasında; “... eğitimin, sağlığın, konutun ve ulaşımın ücretli olduğu bir ülkede, sosyal devletten bahsedilemez... Sosyal devlet, ancak siyasal devrimle kazanılacak... Bugün 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 500 milyondur. Oysa 4 kişilik bir ailenin sadece ulaşım masrafları, bugünkü zamlarla 360 milyon liraya tekabül ediyor. Bunun anlamı, yaşamdan kovulmaktır. Yaşamdan kovulmak istemiyorsak, kapitalist sömürü sistemini yaşamdan kovmalıyız. Eğer cebinizde bugün için 2 bilet paranız, yani 3 milyon liranız yoksa, evinize gitme özgürlüğünüz yoktur. Bu gidişe bir dur diyelim... Sesimizi yükseltelim...” denildi.

Eylem boyunca sık sık; “Otobüs Zamları Geri Çekilsin!”, “Kapitalizm Öldürür, Kapitalizmi Öldürün!”, “Bütün İktidar EmegİN Olacak!”, “Sosyal Devlet Devrimle Gelecek!”, “Zam, Zulüm, İşkence Kapitalizmde!” sloganları atıldı.

Eylem, yapılan ajitasyon konuşmaları ve röportajlar sonrası son buldu.

Ayrıca eyleme gelirken yolda sivil polisler tarafından fotoğrafları çekilen Yılmaz Ekşi ve Filinta Şendur'un eylem alanında çekim yapan sivil polisi tanımları sonucu sivil polis yakalanmış ve hakkında suç duyurusunda bulunulmuştur.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

GEB-DER'DEN İŞÇİLER SORUNLARINI TARTIŞIYOR SÖYLEŞİSİ

İzmir'de kısa bir süre önce kurulmuş olan Genç Emekçiler Birliği Derneği, 9 Ekim Cumartesi günü, Ayışığı Sanat Merkezi'nde bir söyleşi organize etti. Daha önce dergimize yaptıkları röportajda da belirttikleri gibi, işçi ve emekçilerin bir arada olabilmeleri, birlikte hareket edebilmeleri için çalışmalar gerçekleştiren GEB-Der, bu söyleşiyi de, “İşçiler Sorunlarını Tartışıyor” başlığıyla gerçekleştirdi. İzmir'in her yerinde geniş duyurusunun yapıldığı gözlere çarpan söyleşiye; bir Tekel işçisi olan Yılmaz Ekşi ve ikisi de tekstil işçisi olan Şerif Gökçe ve Gül Öztekin konuşmacı olarak katıldılar. Saat 18:00'da başlayan söyleşinin duyurusunda isimleri geçen Belediye-İş Sendikası'ndan katılımcı olan konuşmacı programlarındaki aksaklık yüzünden katılamayacağını bildirirken, halen grevde olan Altınbaşak Un Fabrikası'ndan katılacak işçi, söyleşiye katılmadı.

GEB-Der adına Taner Şenel'in sunduğu söyleşide ilk olarak GEB-Der hakkında bilgi verildi. Kurulurken neyi amaçladıklarından bahseden Şenel, daha sonra sözü sırayla işçilere bıraktı. İlk olarak söz alan Şerif Gökçe; yaklaşık 8 yaşından beri çalıştığından bahsederken, “benim bunca yıldır öğrendiğim bir şey var, birlikte olursak, örgütlü hareket edebilirsek sorunlarımızın üstesinden gelebiliriz” şeklinde konuştu ve çalışma hayatında karşılaştığı bazı olaylardan bahsederek örnekler verdi.

İkinci olarak söz alan Gül Öztekin de 16 yaşından beri işçi olduğundan bahsederken, genelde büyük tekstil firmalarında çalıştığını ve burada işçilerin birbirlerine düşürülmeye çalışıldıklarını söyledi. Öztekin, özellikle işçilerin yoğun bir şekilde sömürülmesinin yanında kadın işçilerini iki kat daha fazla sömürüye uğradığına değindi ve “işçiler artık uyandı, uyumuyoruz, her türlü sömürüyle başa çıkabilmek için örgütlenmek zorundayız” dedi. Yaşadığı olaylardan örnekler veren Öztekin, “ilk işe girdiğim zamanlarda patron bana bağırdı mı ağlamaya başladım, ama sonra öğrendim ki ağlamakla hiçbir şey çözülmüyor” şeklinde konuştu.

Son olarak söz ala tek el işçisi Yılmaz Ekşi ise; “içinde yaşadığımız toplumsal sistem kapitalizmdir” diye sözlerine başlayarak tekil örneklerden yola çıkarak değil, bütün bir işçi sınıfının kurtuluşunun hangi yoldan geçeceği hakkındaki görüşlerini ortaya koydu. Ekşi; “sosyal bir devlet, yurttaşlarının başta eğitim, sağlık, ulaşım haklarını güvence altına alır” diyerek, olması gerekenin çerçevesini çizdi. “bu sistemde hiçbir şeyin güvencesi yok, yaşama güvencesi bile yok; sadece kapitalistlerin güvenceleri var” diye devam eden Ekşi, yapılması gerekenleri üç maddede özetledi; “birincisi, ne yapılması gerektiğini bilmek yani proleter kültürü, sosyalist kültürü öğrenmek; ikincisi öğrendiklerin çerçevesinde örgütlenmek, üçüncüsü ise harekete geçip, mücadele etmek”. Konuşmaların ardından sona eren birinci bölümün hemen ardından soru cevap kısmına geçildi ve söyleşi sıcak bir hava içerisinde sona erdi.

Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi/İZMİR

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

KÜBA DOSTLUK GÜNÜ

BİLGESU ERENUS
CubaSabor
HİLMİ YARAYICI
Latin Percussion Group
(Conjunto Ritmico)
TUNCAY ÇAKAN
VERVA RÖZ

İSİĞİ
ŞİİR GRUBU
TİYATRO
MÜZİK GRUBU
DANS GRUBU
İZMİR KOROSU
ANTEP ŞİİR GRUBU
KÜBA Dostu Şair Yazar ve
Aydınların Katılımıyla

Köşerli Recsam
Miguel Mariano Gomez Hernandez'in
Roshni Sengisi

17 Ekim 2004 Pazar Saat: 12:00
Kadınca Kültür Merkezi Beyazıt

Atölye çalışmalarımız 24 Ekim 2004'ten itibaren
yeni gruplarla çalışmalarına devam edecektir.

Paylaşmak, üretmek, birlikte yönetmek için çalışmalar katılmak isteyen tüm arkadaşlara çözümlerdir!

İnsanın dünyayı değiştirme eyleminde, sanatın dönüştürücü gücünü
yanına alarak yola çıkan Aşığı Sanat Merkezi'ndeki çalışmalarımıza tüm
dostlarımızı bekliyoruz.

Gelin birlikte yaratalım...
Gelin birlikte üretilim...
Gelin birlikte uzun bir yola çıkalım
dünyayı değiştirmek için...

SAĞLIK KURUMLARI
Kadınca Kültür Merkezi
17 Ekim 2004 Pazar Saat: 12:00
Kadınca Kültür Merkezi Beyazıt

aşığı
sanat merkezi

Yüzyılın Komünü Küba

KÜBA

**İNSANLIĞIN
UMUDUDUR**

UMUDUN

YANINDA

YER ALIN...

KÜBA'NIN SUÇU NE?

Küba, Latin Amerika ve Karayipler'de, emperyalist egemenlikten bağımsızlaşan ilk ülke olmasından dolayı suçludur.

Küba, bütün toprakları köylülere ve tarım işçilerine dağıttığı, doğal kaynakları, sanayi ve temel hizmetleri tek ve gerçek sahiplerine, Küba halkına dağıttığı için suçludur.

Domuzlar Körfezi çıkartmasında emperyalistleri yendiği için suçludur.

Nükleer tüm saldırılara onurlu ve tavizsiz bir şekilde karşı koyduğu için suçludur.

Küba'daki okur yazarlık oranını bir yılda diğer Latin Amerika ülkelerinin ve ABD'nin kırk yıldır ulaşamadığı bir seviyeye yükselttiği için suçludur.

Ülkenin çocuklarının %100'üne ücretsiz eğitim sağladığı için suçludur.

Ölü bebek doğum oranını binde 60'tan binde 6-6.5 seviyesine çektiği için suçludur.

Ortalama yaşam süresini 15 yıl artırdığı için suçludur.

Çocuk felci, sıtma, tetanos, difteri, kızamık, kızamıkçık, kabakulak, boğmaca gibi bulaşıcı hastalıkları yok ettikleri için suçludur.

Dünyadaki en iyi sağlık sistemine sahip oldukları için ve bütün sağlık hizmetlerini ücretsiz verdikleri için suçludur.

Küba insanlarının %85'i ev sahibi yaptığı için suçludur.

Aç bir tek insan dahi bulunmadığı için suçludur.

Sokaklarında dilencilerin olmadığı, çocukların yaşamak için çalışmak zorunda kalmadığı, cinsel sömürüye uğramadığı, suç işlemediği bir toplum yarattığı için suçludur.

Televizyon, radyo ve yazılı basınında hiçbir ticari reklama yer vermediği için suçludur.

Medyası zehirlemeyip eğittiği, tüketimi yüceltmediği için suçludur.

Paramiliter güçler, ölüm timleri olmadığı için suçludur.

İnsanlara şiddet uygulamadığı için suçludur.

Yargısız infaz ve işkence yapmadığı için suçludur.

Biyolojik silah geliştirme girişiminde bulunmadığı için suçludur.

Dünya halklarıyla uluslararası dayanışma ruhuna sahip olduğu için suçludur.

Dünyanın her yanında hastalıklarla uğraşan doktorlara sahip olduğu için suçludur.

AIDS ile mücadele eden doktorlara sahip olduğundan suçludur.

İnsanlığın umudu olduğu için suçludur.